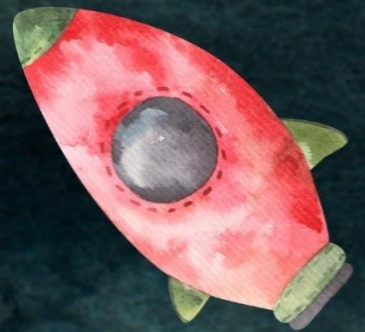
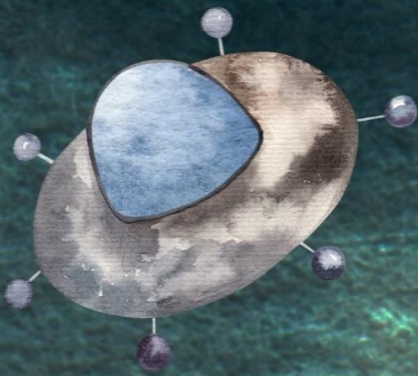

CREATIVE SEB

TIMPUL ȘI SPAȚIUL

Cuprins

1. Creații proprii

Să ajungi la timp! – elevii clasei a II-a

Salvarea Akirei – elevii clasei a IV-a

Povestea timpului - Tudor Ciocănescu

Povestea timpului – Amelie Froux

Filosofia timpului - Mara Miloș

Povestea timpului –Raisa Radu

Povestea timpului - Mara Miloș

Povestea timpului- Eduard Giurgea

Povestea timpului- Ilinca Bădoi

Povestea timpului- Patrick Kovari

Povestea timpului- Robert Tepebag

*Călătorie pe mare cea îndepărtată a spațiului cosmic –
Eduard Covaș*

Marea îndepărtată a gândurilor - Mara Tărăbuță

Castelul meduzelor- Karina Anton

Cuprins

1. Creații proprii

Marea cea blestemată – Anastasia Cristian

Marea cea îndepărtată- Aylin Osman

Călătoria educației- Tudor Nicolae

Pisicile spațiale – Eric Stoicescu

Tom și marea îndepărtată – Sebastian Barbu

Surpriza din pădure- Ilinca Bădoi

Miorlau - Tudor Nicolae

Trecerea timpului – Prof. Lucia Matei

2. Recenzii

O mie nouă sute optzeci și patru – Matei Perișoară

Cum a apărut Timpul (adaptare după Leon Magdan) – prof. consilier Elena Nițu

Tatăl celuilalt copil – prof. Andrada Nenciu

Cuprins

3. Documentare

Universul nostru extraordinar - De Iosif Vladimir Cristian Olaru, Luca Guerron-Arhire și Iosif Ungureanu

Găurile negre –de Guerron Arhire Luca

Ce este timpul? – Daria Calcișcă

4. Projekte Auf Deutsch

Deutschland- Quiz – Smaranda Mătășel, Irina Mandache, Ștefan Nițiș, Maria Olariu

Osterreich –Quiz –Alexandra Cazan, Miruna Cristescu, Eliza Cuciureanu, Matei Buzoianu, Sophia Apostol

Liechtenstein und Schweiz - Alexandru Barbu, David Constantin, Ariana Ruse, Patrick Gheorțan

5. Artiștii de la SEB

CREATIVE SEB

I. Creații proprii

Să ajungi la timp!

Atenție, atenție!

E timpul să petrecem în savană!

Te invităm **din timp**, ca să te poți pregăti pentru distracție.

Costumația va fi cât mai haioasă posibil!

Te așteptăm să vii vineri sera, la ora 17.00.

Te rog **să ajungi la timp!**

Cu drag,

Suricatele

Marți dimineța, animalele din savană au primit o invitație la petrecere din partea suricatelor. Pentru **a nu fi presate de timp**, au început să se pregătească.

- **Nu e timp de pierdut**, a spus girafa. Trebuie să ne grăbim!
- Nu te îngrijora, **mai avem destul timp**, a liniștit-o elefantul.
- Așa este, însă mereu **îți ia timp** să organizezi programul, a intervenit maimuța.
- Haideți **să nu mai tragem de timp**, a spus leul. Să începem!
- **Să ajungem la timp** este cel mai important, a adăugat vulturul.
- Tu nu ești niciodată **grăbit de timp**, mereu ajungi primul, a remarcat rinocerul. Însă eu, mereu mă aflu **în contratimp**...
- **Cât timp** nu ne certăm, putem să punem la cale orice plan! A susținut șoricelul african.
- Eu propun să stabilim cine se va ocupa de fiecare detaliu, ca să putem să terminăm pregătirile **în timp util! În doi timpi și trei mișcări**, noi, iepurașii, vom confecționa artificiile!
- Minunat! **Între timp**, noi, zebrele, vom repeta dansul nostru preferat: step în savană!
- **Pe timpuri**, noi nu dansam step, ci vals, a precizat gazela.
- Noi vom pregăti cadourile pentru gazde, au adăugat babuinii: fructe parfumate și prăjituri cu răvaș. **E destul timp** pentru toate acestea.
- Ce ne facem, fraților? Nu cred că **ne ajunge timpul** pentru costumații, s-a panicat albina.
- **Mai avem destul timp**, eu chiar îmi pot schimba costumul **în timp ce** mă gândesc la o culoare! s-a lăudat cameleonul.
- **E timpul** să trecem la treabă, a spus girafa, ușor neliniștită.

- Să plecăm chiar acum? a întrebat țestoasa.

- **Toate la timpul lor!** a răspuns iepurele.

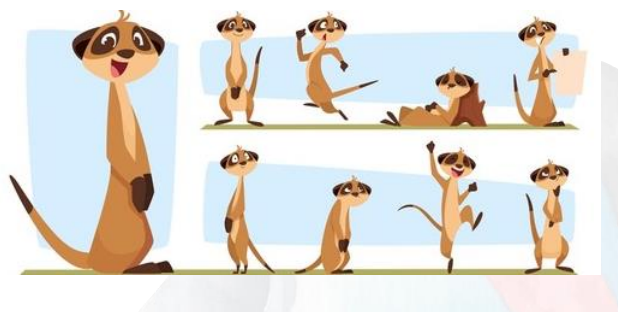
Între timp, animalele s-au pregătit cum au putut mai bine. Vineri, la ora 15.00, a venit următorul anunț din partea suricatelor:

- Atenție, mai sunt doar două ore! Aveți grijă **să ajungeți la timp!**

- **Era și timpul!** au exclamat vesele animalele.

Și astfel, toți au petrecut **timp de** trei zile și trei nopți, **uitând de timp...**

Autori: Talentații elevei ai clasei a II-a

SALVAREA AKIREI

Odată ca niciodată, într-o pădure îndepărtată, trăia o mică familie fericită, formată din: un pădurar iscusit, pe nume James și fata lui, pe nume Isa.

Într-o bună zi, James se plimba singur prin pădure. Dintr-odată, după un tufiș, se auzi un scâncet asurzitor. Bărbatul se apropie încet și zări un animal. Acel animal era o vulpe sepiată și rănită. Bărbatul întinse mâinile s-o ridice, dar vulpea se dădu în spate. James observă că vulpea sângera.

Bărbatul spuse: „Sărmana de tine, așa frumoasă **cu blana ta roșu aprins!**”

James o ridică și porni cu ea spre casă. După câteva minute ajunseseră acasă, James deschise ușa și strigă: „Isa!”.

Fata fugi spre ușă și zări în brațele tatălui ei un pui de vulpe cu o blană catifelată, roșu-aprins și cu labele ca niște șosețele negre. Isa mângâie vulpița și spuse în șoaptă: „**Te voi numi Akira!**”

Isa spuse:

-Tată, putem păstra această vulpe?

-Da, pâna se face bine.

-Ok...spuse Isa puțin dezamăgită.

Isa fugi la ea în cameră și pregăti niște pături calde pentru noua ei prietenă.

Pădurarul se dusesse afară, să grădinarească. El auzi **un ticăit** ușor după un copac. A mers după sunet și a găsit un ceas ciudat. El a luat ceasul și i l-a dat fetei. Isa observă că ceasul se mișca încet și foarte neobișnuit. Fata a luat ceasul și l-a pus pe canapea.

Akira se juca pe canapea când i-a cazut un fir de blană în ceas. Din ceas ieșira niște scânteii și îi crescură: o coadă și două urechi de vulpe.

La prânz, doi vânători mergeau prin pădure să vadă dacă au prins-o pe Akira:

-Marc, grăbește-te, **melcule!** Vulpea trebuie să fi murit deja!

-Dacă a murit, unde este corpul? răspunse Mark.

-Păi nu mai știi unde ai pus capcana? zise bătrânul Edgar.

-Dar nu eu am pus **capcana**. Tu ai pus-o!

Pentru ceva vreme, cei doi vânători s-au mai certat. Ei doi aveau o pușca și niște piei de animale.

Observară că erau pași ducând spre o casă mică dintr-o Poiană. Copacii șopteau despre pădurarul care a luat vulpea. Vânătorii ascultau fiecare șoptă și

fiecare cuvânt al copacilor. Pârâul era auriu cu **sclipociri albastre**. Se făcuse seară, vânătorii mergeau în pas alergător spre casa pădurarului. Vânătorii au ajuns la casa pădurarului și au bătut la ușă.

Pădurarul se trezi și văzu doi oameni cu insigna: **Mithyc Hunters**. Vânătorii l-au văzut pe pădurar. Ei fugiră îndată. Următoarea zi, James i-a spus Isei ce se întâmplase aseara.

Akira se simțea din ce în ce mai rău. Ea nu avea chef de nimic. Nu mânca, nu se juca, stătea toata ziua în culcuș. Ceasul era aproape la 12.00. Isa a descoperit că ceasul avea urechi și o coadă de vulpe. Ea și-a dat seama că vulpea era conectată la ceas. Isa se gândea: „Trebuie să opresc ceasul neapărat!”

Fata se uita atentă la ceas. Văzu un mic **fir de blană** roșu **în ceas**. Isa și-a dat seama că dacă ceasul arăta viața Akirei și vulpea este conectată la ceas, atunci dacă pune un alt fir de blană, de la alt animal, Akira va fi salvată.

Vânătorii nu s-au dat bătuți. În următoarea noapte vânătorii au încercat iar să o răpească pe **Akira**. Dar Isa era pregătită.

-Edgar! Pe unde intrăm? șopti Mark.

-Prin spate! Doar nu crezi că o să le ciocănim la ușa iar?!

-Sigur că nu! Doar că a fost ideea ta.

-Ba nu!

VÂNĂTORII intraseră pe ușa din spate. Isa îi văzu și se ascunse după un tufiș și făcu un sunet de urs. Vânătorii s-au speriat și au fugit fără mașina cu care au venit și au lăsat puștile și pieile de animal. Isa ieși de după tufiș. Și se îndreptă spre masină. Ea caută în portbagaj și găsi niște fire de blană de pisici sălbatice

otrăvitoare. Luă un fir de blană și alergă spre casă. Apoi luă ceasul.

Îl desface - ora 11.55, ia firul de blană al Akirei - ora 11.57 și pune firul de blană de **pisică salbatică otrăvitoare**.

Akira fusese salvată!

de Clasa a IV-a, SEB

Povestea timpului

Ce este timpul?

Să fie ticăitul unui ceas, secundă după secundă, timp de 24 de ore? Și de ce are o zi doar 24 de ore? De ce nu 20 sau 30 de ore? Și de ce unele zile trec mai greu și altele mai repede? Să fie zorii unei noi zile ce de-abia începe să încălzească totul în jur? Să fie succesiunea constantă de zile și nume? Luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică, apoi iarăși luni? Și cine a decis această ordine? Și de ce 7 zile într-o săptămână și nu mai puține? Să fie calea prin care natura își trăiește viața? În mugurește timid la început de primăvară, cand primele raze de soare dezmoțesc crengile înghețate. Înfrunzește și ne încântă cu verdele său aprins, ținându-ne umbra răcoroasă în zilele caniculare de vară. Își scutură frunzele și ne așterne toamnă de toamnă un covor colorat de frunze uscate. Intră în hibernare odată ce frigul se lasă, doar ca să renască în următoarea primăvară.

Să fie ascuns oare în flăcările jucăușe ale lumânărilor de pe tortul meu aniversar? Și unde se duce odată ce-am suflat în lumânări? Să fie amintirea zilelor de vacanță, cu joacă multă și valurile mării, care parcă ar juca leapșa cu picioarele mele?

Timpul a devenit unitatea de masura a vieții, ce marchează trecerea zilelor, anotimpurilor, anilor, decadelor, și așa mai departe, și se exprimă printr-un șir nesfârșit de amintiri.

Născut din întunericul haosului, timpul este începutul și sfârșitul a tot ceea ce ne reprezintă. Îi simțim prezența subtilă în orice moment al vieții noastre și, uneori, mai puternic în momentele de nostalgie, când ni se face dor de persoanele dragi din viața noastră.

Timpul a fost dintotdeauna un mister, filozofii vremurilor antice încercând să îi dea contur și să-l prindă în ceasuri și clepsidre și, astfel, să-l domolească și să-l oprească în loc. Însă timpul fuge și nu cunoaște oprire, el fiind prezent în toate momentele, și la bine, și la rău.

Poate nu vom ști cu adevărat ce este timpul, așa cum bine spunea Aristotel, acum mai bine de 2000 de ani: **„Timpul este unul dintre cele mai necunoscute lucruri dintre toate lucrurile pe care nu le știm”**. Însă cea mai bună „armă” de luptă cu timpul este să îl petrecem cât mai bine, alături de prieteni și familie.

Ciocănescu Tudor, clasa a VI-a

Povestea Timpului

Cum se transformă *Azi* în *Mâine*? A trecut *Ieri* sau urmează să vină? Ce este *Poimâine* și de ce nu vine mai repede? Acum o să vă povestesc o poveste interesantă despre *Timp*.

Totul a început de la o regină, A fost odată și un rege, Tot timpul, care aveau multe fete, dar o să vi le prezint pe cele mai importante: *Azi*, *Maine*, *Ieri*, *Niciodată* și *Întotdeauna*. Părinții lor le iubeau doar pe aceste cinci fete harnice și deștepte. Celelalte fete erau puse la treabă tot timpul. *Azi*, *Maine*, *Ieri* și *Întotdeauna* se comportau urât cu surorile lor mai mici, dar *Niciodată* se comporta frumos cu ele.

În timp ce își făceau lecțiile la matematică, una dintre fete observă o trapă ascunsă în camera lor. După ce își terminară lecția, își pregătiră rochiile pentru o aventură cât se poate de misterioasă. Noaptea, la miezul nopții, după ce se asigurară că părinții lor dorm, au deschis trapa spre o nouă lume. Coborâră câteva scări, iar când ajunseră la capătul scărilor, încremeniră. În fața ochilor era o pădure din cristale sclipitoare. În pădurea liniștită se auzeau doar clinchetele cristalelor care dansau prin vântul răcoros.

Trecură prin pădurea cristalelor încet privind fiecare detaliu în parte până văzură un castel enorm pe care se reflectau lumini cu nuanțe vii. Intrară și acolo era cea mai mare sala de bal pe care o văzuseră vreodată, unde dansau prinți și prințese din toate colțurile lumii. Se alăturară și ele la dans, dar *Niciodată* nu era prea bună la dans și se plictisi repede.

Vru să exploreze împrejurimile și merse în spatele sălii de bal unde era un ceas extraordinar de mare. La vederea acestui ceas îi veni o idee pentru a se răzbuna pe surorile ei răsfățate: să dea timpul înapoi și să le încuie pe cele patru nesuferite în ceas pentru a putea avea o viață liniștită împreună cu surorile ei mai mici.

Reglă ceasul astfel încât să dea timpul înapoi, iar apoi denumi zilele după surorile ei malefice. Apăsă pe butonul roșu folosit pentru reglarea ceasului și prințesele rele erau acum încuiate în ceasul fermecat.

Singura care poate deschide acum ceasul este Niciodată, iar de fiecare dată când părinții ei o rugau din toată inima să le descuie, ea zicea: „*NICIODATĂ!*”. Nimieni nu a mai putut face rost *niciodată* de cheia magică care descuia prințesele *Timpului*.

De Amelie Froux

Clasa a VI-a

Filosofia timpului

Ce ar fi dacă timpul nu ar mai trece așa de repede? Cum ar fi viața dacă ziua ar trece mult mai încet? Cum s-ar întâmpla lucrurile dacă ziua ar dura 48 de ore? Imaginează-ți câte lucruri ai putea face *într-o zi* atunci... Cât de mult timp ai avea să faci alte lucruri, pe lângă școală? Dar dacă ziua ar fi așa de lungă, ai sta și mai mult la școală, nu?

Câte zile ar avea un an dacă una ar dura 48 de ore? Tot atâtea câte are și acum... DAR, cât ar dura un an *în ore*? Dacă un an normal are **8760** de ore... atunci acesta ar avea **17520** de ore. Ce ai face pe parcursul unei zile de 48 de ore?

În momentul de față, la școală stai aproximativ 8 într-o zi. Dar dacă într-o zi de 48 școala ar dura ȘAISPREZECE ore? Dacă se dublează durata zilei, se dublează și durata orelor de școală. Dacă toate lucrurile acestea s-ar întâmpla, ai avea timp să DORMI de două ori pe ZI. Dacă ai dormi de două ori pe zi, te-ai trezi de două ori pe zi. Dacă te-ai trezi de două ori pe zi, ai mânca micul dejun de două ori pe zi. Ai mânca de prânz de două ori pe zi și ai mânca de două ori masa de seară. Apropo... dacă ai dormi de două ori pe zi... n-ar fi noapte de două ori pe zi? De fapt, n-ar fi, pentru că dacă ar fi, ar deveni clar 2 zile diferite. Ai dormi o dată

noaptea, o dată ziua. Te-ai trezi de două ori ziua, DAR, dacă totul se dublează... atunci noaptea ar dura 24 de ORE??? Cine știe?

Oricum, cine s-ar fi gândit vreodată așa de adânc până acum? Bănuiesc că nu te-ai mai gândit la acest lucru până acum, nu?

Mara Miloș, clasa a VI-a

Povestea timpului

Într-o dimineață fermecată, soarele răsărea pe cer, iar lumea era acoperită de o lumină aurie. Într-un mic sat numit Tempu, unde timpul părea să danseze în ritmul vântului, începea să prindă contur Povestea Timpului.

În mijlocul satului se află o veche ceasornicărie gigantică, cu mecanisme misterioase și un ticăit fermecător. În fiecare zi, bătrânul ceasornicar, domnul Tempus, își începea muncă, învartea roțițele și regla secundarul care măsoara clipele.

Însă într-o zi de vară, ceva neobișnuit s-a întâmplat. O făptură mică și jucăușă, numită

Chronos, a apărut din senin. Era chiar înfățișarea timpului și avea un zâmbet jucăuș care făcea orele să pară că dansează în jurul său.

Chronos și domnul Tempus s-au împrietenit destul de repede fiindcă satul era destul de mic, iar ambii erau pasionați de timp și de farmecul invențiilor din viitor. Voința lor de a

descoperi viitorul era tot mai mare pe zi ce trecea. Au decis să petreacă zile în șir pentru a realiza o mașină a timpului pentru a putea călători în viitor. S-au chinuit să inventeze, să o construiască și să fie siguri că funcționează „Mașina „ChroTemp” era gata. Mașina era destul de interesantă. Cei doi o setasera astfel încât să stea în viitor timp de trei ore, iar apoi după scurgerea timpului fermecat să se întoarcă acasă.

Au străbătut tărâmurî magice, unde poveștile se amestecau cu clipele și amintirile căpătau culoare. Pe măsură ce se aventurau, au întâlnit personaje ciudate, cum ar fi Maestrul Orelor, care dirija fiecare sunet al timpului cu o baghetă fermecată. Au trecut prin Grădina Anotimpurilor, unde flori fermecate înflorau doar atunci când timpul le bătea la ușă. Au călătorit prin Orașul Prieteniei unde oamenii prețuiau fiecare clipă trăită alături de familie și prieteni. Au mers în Orașul Digitalizat unde roboții dirijau fiecare secundă și părea că viață este mult mai simplă dar, oamenii erau mai triști și mai singuri. (În acest loc nu și-au mai dorit să revină).

Povestea Timpului a devenit o călătorie plină de învățături, unde Chronos a descoperit importanța fiecărui moment și a înțeles că timpul nu trebuie doar măsurat, ci și savurat.

În satul Tempu, Povestea Timpului s-a păstrat ca o legendă vie și e transmisă din generație în generație, iar ceasornicul ticăie și acum ca un martor al trecerii fermecate a fiecărui moment.

Raisa Radu, clasa a VI-a

Povestea timpului

Era ora patru după-amiaza într-o zi de duminică. Mă plictisiseam să stau degeaba, așa că m-am dus să îmi iau chitara. Am început să repet aceleași note din melodia la care lucram. Aceasta se numea „Timp”. Singurul lucru pe care îl așteptam era inspirația. Mi-am citit notițele și am continuat să repet aceleași note pe aceleași corzi. Am mai adăugat câteva acorduri în final.

Și apoi mi-a trecut o idee prin minte. Am examinat cu atenție notele și am început să cânt melodia pe dos. Reușisem să cânt doar prima parte, pentru că după aceea mă opriam. Când au mai trecut câteva secunde, am repetat-o. Apoi, am simțit nevoie să o mai repet încă o dată, și încă o dată și tot așa. Fără să realizez din prima, nu mă mai puteam opri din cântat. Continuam aceleași note invers. Chiar dacă melodia suna prost, o forță nu mă lăsa să mă opresc. Am încercat să-mi mișc mâna, dar aceasta nu a reacționat. M-am panicat. Am încercat să mă zbat, dar totul continua. Dintr-odată am reușit să preiau controlul și chitara mi-a zburat din mâini. Din fericire, era încă întreagă. Se pare că am fost prinsă într-o buclă în timp. Cel puțin, acesta era singurul lucru care se putea întâmpla. A doua zi, în ciuda întâmplării din ziua precedentă, mi se făcuse frică să pun mâna pe acea chitară. Dar, cumva, am reușit să îmi iau inima-n dinți și m-am pus pe cântat.

Pentru că rămăsesem curioasă, am început să cânt iar melodia pe dos, dar de data aceasta, am cântat-o pe toată. La final, am clipit, și m-am trezit într-o altă cameră. Era destul de întunecat acolo. Din fericire, aveam încă în mână chitara.

M-am ridicat și am inspectat camera. Mi-am aruncat privirea pe geam și am observat ceva familiar, doar că ușor diferit. Ieșind afară din încăperea, cu chitara în mână, mă întrebam în ce fel de loc am ajuns. În final am ieșit afară din casă. Toate încăperile pe care le-am văzut semănau cu ceva ce îmi era cunoscut. În curte, am realizat de ce. Aceea era chiar casa mea, dar aceasta arăta așa pentru că nu era încă locuită de cineva. Ajunsesem cu mulți, mulți ani în urmă! După ce constatasem asta, am început să-mi pun întrebarea : „Acum cum mai ajung înapoi de unde am venit?!”. M-am grăbit să ajung înapoi în încăperea din care am venit. Speriată, am început să cânt melodia mea, dar de data aceasta, exact cum am compus-o. Și în secunda următoare, mă aflam în camera mea, din nou.

Lăsând chitara aceea ciudată pe podea, începusem să mă întreb dacă tot ce s-a întâmplat chiar a fost real. Nici măcar acum nu îmi vine să cred. Cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

Mara Miloș, clasa a VI-a

Povestea timpului

Acum foarte mult timp trăia un vrăjitor foarte puternic. Într-o zi, el a decis să creeze o sferă a timpului, pe care doar el o putea face. El a protejat-o până când a fost omorât de cel mai puternic demon, dar înainte să moară a ascuns sfera pe pământ și, de atunci, demonul o caută deoarece sfera poate da putere infinită celui care o deține.

Peste sute de ani, un băiat orfan pe nume Andrei, care locuia într-un sat la marginea unui mare oraș, a găsit în spatele casei o amuletă cu marcaje ciudate de culoare roșie. În centru, avea o piatră roșie.

Când a luat-o de jos, a înțeles tot ce scria pe ea. Pe amuletă scria că undeva pe pământ un artefact trebuia protejat, deoarece dacă ajungea în mâinile greșite, acea persoană putea distruge lumea și proprietarul amuletei trebuia să-l protejeze. Băiatul a simțit că devine mai puternic după ce terminat de citit.

Dintr-odată, amuleta a început să-l tragă și Andrei a urmat-o până într-o peșteră întunecată și înfricoșătoare. El a intrat și în capătul peșterii a văzut o lumină slabă.

Când s-a apropiat, a văzut că acolo era sfera timpului. El a decis să doarmă acolo deoarece sfera emana căldură.

A doua zi, el s-a trezit și a auzit niște sunete ciudate venind din afara peșterii. Când a ieșit, a văzut o creatură făcută din întuneric cu ochii galbeni. Andrei a întrebat-o:

-Ce cauți aici?

-Băiete, unde ai ascuns sfera!?

-Nu o să-ți zic! A zis băiatul și s-a dus să o atace, dar creatura doar s-a dat la o parte și a zis:

-Ești cam slab. Acum, zi-mi unde este sfera.

-Niciodată!

Dintr-odată, creatura l-a atacat și l-a întrebat din nou, dar băiatul tot nu i-a zis, așa că demonul l-a omorât. Dar în acel moment, amuleta i-a intrat băiatului în piept și a reînviat purtând de data aceasta cu o armură roșie. El a zis:

-Acum începe lupta!

Andrei se mișca atât de repede încât demonul nici nu-l vedea, așa că a fost omorât cu ușurință.

Se spune că până ziua de azi el protejează sfera.

Eduard Giurgea, clasa a VI-a

Povestea timpului

Știu că atunci când se vorbește despre timp, oamenii au tendința să se gândească la trecut, la strămoși, la istorie și la ceea ce s-a întâmplat până în momentul de față. Însă pentru mine, povestea timpului înseamnă și ceea ce se va petrece în viitor, ce comportament vor avea oamenii, dar mai ales ce descoperiri vor face.

Daca aș întâlni un câine robot care să mă lase să aleg și să apăs pe unul dintre cele două butoane, unul pentru trecut și altul pentru viitor, aș apăsa butonul viitor.

Zis și făcut, imaginația mi-a luat-o deja razna și mă văd în anul 2124. Ajung în Europa, vizitez cele mai mari orașe. Spre surprinderea mea, natura a ocupat un loc fruntaș viitor.

În anii 2020 noi toți ne făceam griji de poluarea planetei,

însă observ surprinsă că în 2124 planeta este mult mai curată și locuitorii ei mult mai atenți la cum o păstrează. Zone întregi de păduri noi au răsărit, iar oamenii își doresc din ce în ce mai mult să petreacă timpul în natură, fie că vorbim de pădure, câmpii curate sau malul mărilor. Văd cu mirare că plasticul

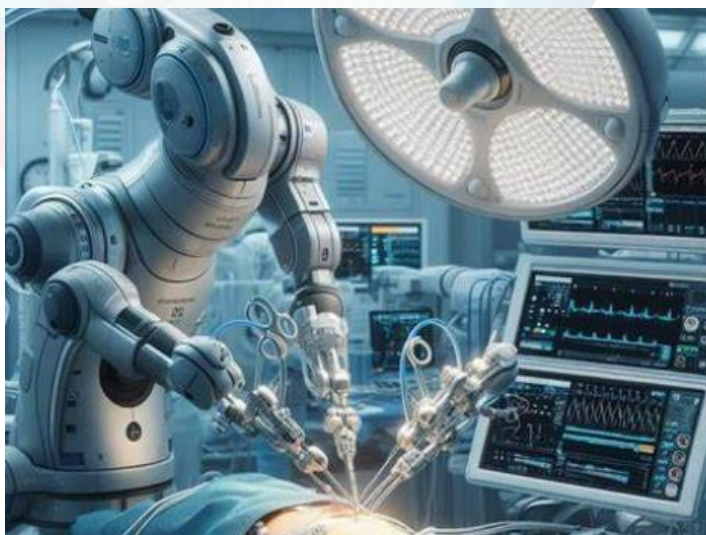

nu prea mai este folosit, toate casele se încălzesc cu lumină și energie primită de la soare, iar mașinile sunt toate ecologice.

Desigur că oamenii folosesc foarte multă inteligență artificială care i-a ajutat să aibă salturi de dezvoltare în multe domenii, însă totodată și-au dat seama și de puterea lor naturală și de importanța apropierii și împrietenirii cu natura.

Cea mai mare reușită pe care am văzut-o aici în anul 2124 este cea legată de dezvoltarea medicinei și dispariția unor boli grave. Medicii au fost ajutați de aparate inteligente și împreună au adus descoperiri de tratamente noi. Boli precum diabetul și cancerul au dispărut, se vorbește despre ele doar la trecut.

Bineînțeles că au aprut unele noi, cum ar fi cele oftalmologice, deoarece copiii au petrecut mii de ore cu ochii în ecrane.

Nu mă sperie viitorul pentru că în calatoria mea, am văzut și m-am convins că se vor întâmpla lucruri foarte bune, însă totul ține de fiecare dintre noi.

Aveti grija de planetă căci ea este casa noastră pentru totdeauna!

Bădoi Ilinca, clasa a VI-a

Povestea timpului

Odată cu primii oameni, a apărut și nevoia de a măsura timpul. La început ei au încercat să numere pietrele ca repere de timp, dar oamenii mereu pierdeau șirul.

Totul a continuat așa până când un tânăr curajos, căruia i s-a uitat numele, a decis să se cațere pe cel mai înalt munte și să întrebe cerul cum se măsoară timpul.

Și s-a cățarat și cățarat mult timp. Într-un final, tânărul a ajuns pe munte, iar acolo a strigat întrebarea lui către cer.

- Știu eu! A răspuns o voce groasă.

- Cine ești tu? a răspuns tânărul.

- „Cerul” - acesta este numele meu. Și răspunsul ești tu.

- Cum de eu sunt răspunsul? a întrebat tânărul.

- Va trebui să te sacrifici ca oamenii tăi să poată măsura timpul.

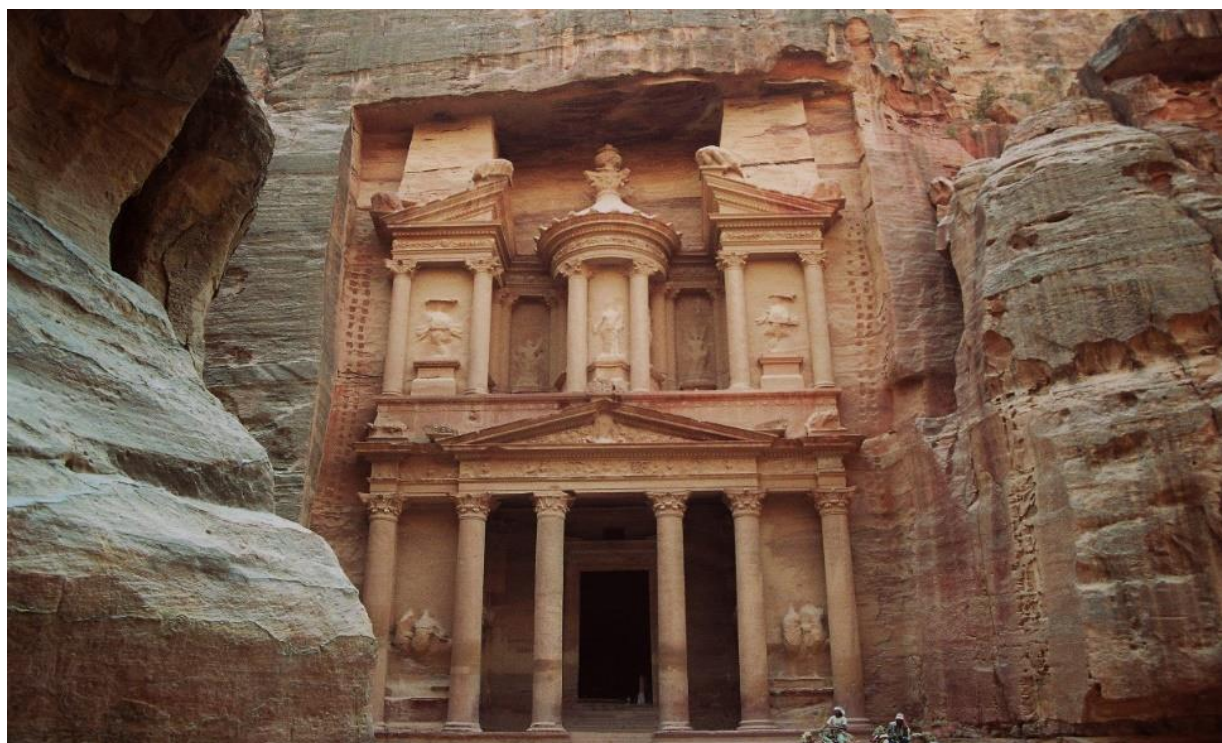
Tânărul s-a sacrificat și de atunci el a devenit „Gardianul Timpului”.

Odată cu acest sacrificiu timpul s-a născut.

Acum misiunea tânărului era să ajute omenirea să creeze cât mai multe feluri de măsurare a timpului, cum ar fi: minutul, secunda, ziua, săptămâna, luna, anul și chiar secolul. Apoi, gardianul timpului a dat omenirii ideile necesare pentru a crea instrumente de măsurat timpul.

Desigur, ca răsplată, gardianul a primit un palat numit Petra și niște slujitori care arată ca niște ceasuri, calendare sau clepsidre dar cu mâini și cu picioare.

Patrick Kovari, clasa a V-a

Povestea timpului

Putem merge în trecut? Asta era întrebare la care mă gândeam în timpul orei de română. Am început să fac o schiță, o mașinărie care merge cu viteza luminii, dar așa ceva deja a mai apărut de 1000 de ori în filme, îmi trebuie o idee nouă.

Cât timp eram cuprins în gândurile mele, timpul părea că s-a oprit așa că nu mi-am dat seama când profesoara mea m-a întrebat la ce timp este verbul „munceam”, singurul lucru pe care l-am auzit a fost:

-Detenție!

După ceva timp în care nu am mai făcut trăsnaî, a trebuit să merg la detenție deoarece se terminaseră orele. În timpul detenției mă tot gândeam la

ce am experimentat astăzi cu oprirea timpului așa că m-am apucat de lucru, o mașinărie care poate opri timpul cu ajutorul gândirii noastre, o să am ceva treabă.

Am mai primit detenție, se pare că să încerci să faci o mașinărie într-o oră de detenție nu este normal.

Bosumflat, am început să merg înspre casă, toată lumea mă ura și în acel moment, iar am rămas blocat în gândurile mele, dar de data asta am încercat să controlez gândurile. În timp ce mă gândeam la ceva intens am încercat să fur instrumentele necesare pentru mașinărie, din păcate, să faci mai multe lucruri deodată e solicitant așa că am leșinat.

M-am trezit la școală.

-Ce s-a întâmplat?

Robert, nu te-ai trezit bine din somn, vād că îți place să dormi în clasă, treci la tablă și scrie de 5 ori „Îmi place să dorm în clasă”

-...

Off, visul acesta era prea frumos să fie adevărat.

Robert Tepebag, clasa a VI-A

Călătorie pe mare cea îndepărtată a spațiului cosmic

„Spațiul, ultima frontieră ” - te-ai gândi că așa începe orice poveste bună despre spațiul cosmic, dar nu și aceasta. Povestea noastră începe cu un mic astronaut, care trăiește pe o mică planetă ce orbitează mica stea Galius V, din mica galaxie Calea Lactee. Acest astronaut are un prieten care spune că este originar micii planete ce orbitează Galius V, dar el vine de pe o mică planetă ce orbita Galius VII înainte ca steaua să explodeze. De ce este asta important ? Simplu...nu este.

Ce este important este cine este acest prieten al lui, deoarece cu el vom călători noi astăzi. Prietenul lui este Roothalus Fryplen - greu de pronunțat, nu ? Noi îi vom spune Fryplen ca să nu ne lungim. El este căpitanul legendarei nave Orion Explorer, dar deoarece aceasta nu este o poveste SF obișnuită, vom începe cu finalul.

Așa că momentan vă voi spune că acesta a ajuns la Starbucks sorbind dintr-un delicios cappuccino cu spumă de lapte. Cum a ajuns el acolo ? Păi simplu, fugea de mercenarii Grumgar prin Nebuloasa 342. Îhî, știu că nu are sens, dar stați să vă explic...

După cum probabil bine știți, în centrul fiecărei galaxii este o gaură neagră supermasivă și în nebuloase se nasc stele care apoi se transformă în găuri negre pitice. Deci, ce se întâmplă când o nebuloasă supermasivă, de exemplu, nebuloasa 342 trece printr-o gaură neagră supermasivă ? Asta încercau mercenarii Grumgar, să îl oprească pe Fryplen din a afla. De ce? Răbdare...o să aflați în continuare. Cum Fryplen pilota nava Atlas Explorer printre exploziile stelelor care se nășteau și rachetele cu ghidare UPS (da, nu GPS ci UPS ceva inventat în anul 3076 și de care îmi este lene să vă povestesc cum funcționează), el observă că se apropiase prea mult de gaura neagră supermasivă și acum nu mai avea control asupra motoarelor.

Cum va scăpa ? Simplu...(deja știți ce urmează, nu ?)... nu va scăpa. El a fost tras în gaura neagră, dar din cauza exploziilor produse de stelele care se nășteau în apropiere, a trecut așa de repede de pragul aceteia, că nu s-a întâlnit cu procesul de spaghetificare. El a trecut apoi printr-un fel de tunel și prin geamurile navei putea vedea parcă suprapuse miliardele de planete pe lângă care trecea. Era o priveliște pe care nu ai putea să o descrii cu niciun cuvânt, așa că el doar a stat și s-a uitat. În ceea ce a părut o secundă, dar a durat două, el a călătorit de aproximativ 110237 de ori toți anii-lumină parcurși de om până acum în spațiu incluzându-i pe cei parcurși de sondele Voyager și toate celelalte sonde trimise vreodată. Atât a călătorit el până a ieșit din acel tunel, undeva în apropierea sistemului nostru solar. Nu avea încă control asupra motoarelor navei, așa că s-a dus să își facă o pizza la mașinăria Pizza-Matic pe care o ținea în cala navei după incidentul cu electrocasnicele răzbunătoare (nu se oprea din a pune pește pe pizza - stiu, nu că e oribil ?). Se întoarse în carlinga navei cu o pizza Quatro Stagioni fierbinte, doar ca să realizeze îngrozit că trecuse de atmosfera Pământului și se îndrepta spre un Starbucks cu 73 ani-lumină pe oră (asta înseamnă $69059 \cdot 10^{12}$

kilometri pe oră lucru pe care îmi este lene să îl calculez). Se repezi la panoul de comandă și trecu toată energia din navă în scuturi. Acest lucru ajută nava, dar prora acesteia și jumătate din Starbucks (în care nu era niciun om din fericire) dispărură complet la impact. De-a lungul acestei povești am menționat multe lucruri care nu au pic de importanță, dar uite încă unul...

Roothalus Fryplen este o mică creatură cu blană argintie și trăsături asemănătoare unui chiuaua, care merge pe picioarele posterioare și are degete opozabile, arată complet normal pentru cei care vin de pe mica planetă ce orbitează Galius V, deoarece ei arată fix la fel, în afară de culoarea blănii, care la ei este aurie în loc de argintie, ca a celor de pe o mică planetă ce orbita Galius VII.

Acum imaginați-vă că el intră într-un Starbucks, vorbește cu chelner-ul într-o engleză perfectă și comandă un cappuccino cu spumă de lapte (cred că vă așteptați la asta). În 3 luni pământene de la acest eveniment oamenii au creat deja peste 1000 de propulsoare cu anti-gravitație și dragul nostru Fryplen a băut peste 200 de cappuccino cu spumă de lapte.

Eduard Covaș, clasa a V-a

Marea îndepărtată a gândurilor

Cu toții avem o Mare Îndepărtată. Marea gândurilor care ne năvălesc din când în când. Marea dorințelor despre care credem că nu se vor îndeplini vreodată. Totuși, un licăr de speranță rămâne în inimă. Și câteodată acel licăr face diferența dintre reușită și nereușită. Acel licăr îți pornește călătoria pe Marea Îndepărtată cu barca ta plină de voință. Te îndrepti spre o lume necunoscută.

Această barcă plină de voință este tot ce ai nevoie pentru a duce călătoria departe.

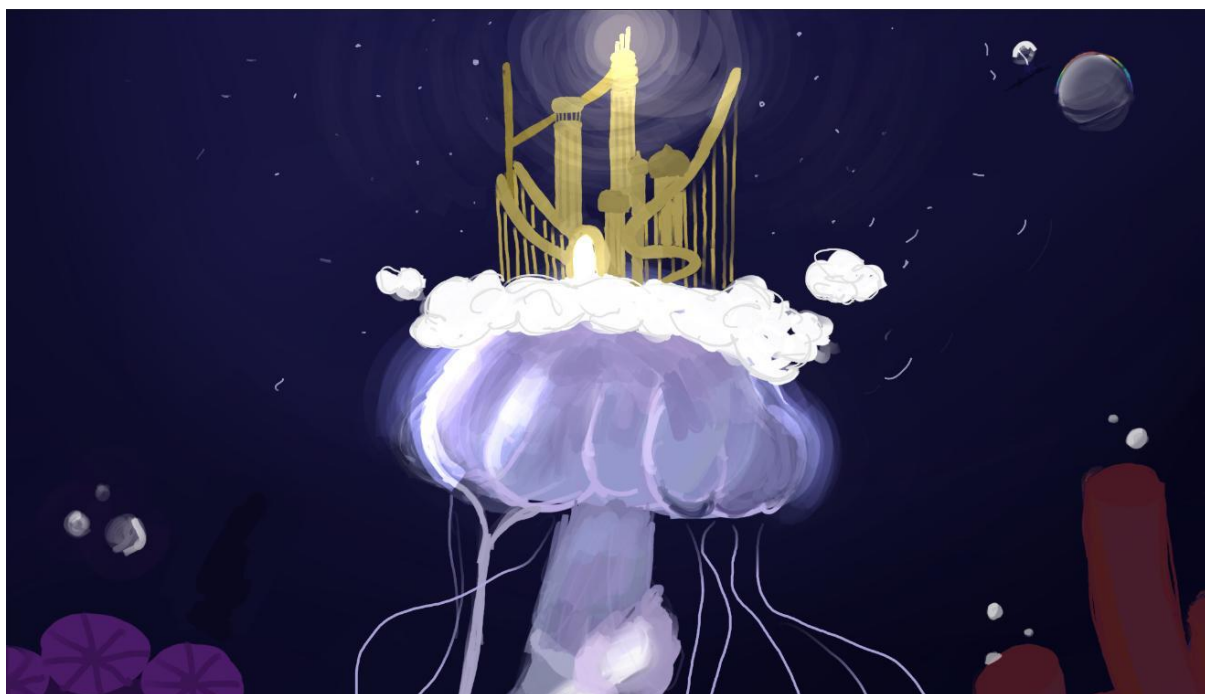
Dacă deja ai pornit în călătorie, mărimea bărcii te va ajuta mult. În drumul tău vor apărea multe obstacole, cum ar fi oameni care nu cred în tine și își exprimă părerea cu voce tare. Aceștia reprezintă pietrele, și vei întâlni multe în drum. Cu o barcă mică, nu vei putea trece de pietre sau mai rău, îți vei strica barca și nu îți vei mai putea continua călătoria. Cu mare greutate vei putea reveni pe drum.

Toată lumea a pornit sau va porni la un moment dat în călătorie prin Marea Îndepărtată.

Mara Tărăbuță, clasa a V-a

Castelul meduzelor

Erau odată două surori vitrege. Pe una o chema Hanako , care era cea mare , iar pe cealaltă o chema Freya , care era cea mai mică. Ele două nu erau deloc la fel , nici fizic, nici moral. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era să afle ce s-ar întâmpla în viitor. Ele nu știau ca astăzi acest mister va fi dezvaluit.

Era o dimineață însorită de vară. Hanako încerca să o trezească pe Freya , dar de fiecare dată când țipa „buna dimineața!” primea un picior în nas.

- Fraya! Trezește-te odata! Nu avem timp pentru mofturile tale, doar știi că azi explorăm pădurea Stea Argintie !

- Pădurea Stea Argintie?! se trezise deodată Freya. Am și uitat! Hai, repede, Hanako, nu avem timp să stăm degeaba.

Freya s-a dat jos din pat și s-a pregătit. Un lucru care este foarte ciudat la ea. Purta o fustă cu fundițe oriunde ar merge, și așa a făcut și acum.

- Nu crezi că arăt drăguț, dragă Hanako?
- Când o să înveți să fii mai politicoasă, atunci da!
- Asta a fost urât!

Au ieșit afară, soarele era încă luminos, iar cerul mai albastru decât ieri. Se îndreptau spre pădurea cea misterioasă cu totul pregătit pe bicicletele lor strălucitoare făcute de tatăl lor.

Când au ajuns la marginea pădurii, era un gard lung electric, dar ele erau pregătite, și cumva au intrat.

- Uau! Hanako, uite ce pădure! Chiar arată ca o stea strălucitoare!
- Da, dar e cam întunecoasă și copacii sunt atât de înalți de parcă ar încerca să atingă soarele.

Au explorat până au ajuns în inima pădurii, unde au găsit un crin mai alb decât fulgii. Ce crin fantastic și maiestuos! zice Hanako.

Hanako luă floarea împreună cu Freya și din nefericire, un cerc luminos s-a format

sub ele și au căzut.

- Hanako, mă doare capul! Cumva o să murim?
 - Crezi că pe mine nu? Și normal că avem șanse de nouă zeci la sută, să murim!
- Din gaura mare, lungă și neagră, s-a transformat în una de diamante sclipitoare, ca un

oracol fermecător. După vrea cinci, hai șase minute, au căzut pe un pat imens, pufos și s-au trezit cu o femeie lângă ele, care arăta fix ca Emerald.

- O, bună dimineața, străinelor! Bine ați venit pe planeta noastră!
- Stai doar un pic! Cine ești tu? De ce arăți așa? Unde suntem și de ce suntem aici? se panică Freya.
- În primul rând, eu sunt Emerald! Vă aflați pe planeta Mov. Aceasta poartă acest nume de sute de milioane de ani, de când toată planeta era făcută numai din cristale mov. Iar, ca să vă răspund și la ultima întrebare ... nici eu nu sunt

sigură de ce sunteți voi aici! și începu să râdă.

- Bine, atunci cum ne întoarcem înapoi? Întrebă și mai stresată Freya.
- Freya, calmează-te puțin.
- Pe acel pod magic! Da ...
- Hai odată, Hanako, să plecăm!
- Stați! Nu puteți ajunge atât de repede în timpul vostru. Mai întâi o să trebuiască să vorbiți cu zeița din următoarea lume, care este cu exact opt sute de mii de ani în viitor. Mult noroc! Și Emerald dispăruse ca praful în vânt.
- În sfârșit! M-am săturat! Hai acasă, vreau acasă! se plângea Freya încontinuu.
- Freya ... ți-am zis să te liniștești!

Freya și Hanako merseseră pe podul cel magic unde, ca și prima oară, se formase un cerc sub ele și începură să cadă. De această data, ele căzuseră pe o meduză gigantică care plutea în marele ocean.

- În primul rând, cum de stăm pe o meduză gigantică, care mai și plutește?
- Freya, chiar nu știu ce să îți răspund, probabil că suntem în viitor!

Hanako nici nu termină de vorbit că ajunseseră la marginea unui castel care stătea în

vârful unei meduze gigantice.

- Ce mare este castelul!
- Da, chiar este!

Deodată, meduza pe care ele călătoreau a început să vorbească:

- Următoarea destinație, Castelul Zeiței Meduză!

Coborâseră și începură să înoate înspre castel.

- Mi se face puțin frică când realizez cât de mare este acest castel, zise Hanako!

La intrare era o balerină făcută din aur care îți arăta direcția. Ele au urmat

direcția indicată și au ajuns în o sală de bal, unde au întâlnit o femeie foarte înaltă, cu părul foarte lung și care purta o rochie care semăna cu o meduză.

- Vizitatori din trecut! Ce drăguț. Eu sunt Zeița Meduză, dar de obicei mi se spune Mirald. Presupun că ați venit la mine ca să vă puțeți întoarce acasă?
- Da! Dar noi am vrea să aflăm secretul timpului! spuse Freya.

Cat Freya vorbise, fără să realizeze nici una, deja nu mai erau în sala de bal ci pe o stea strălucitoare.

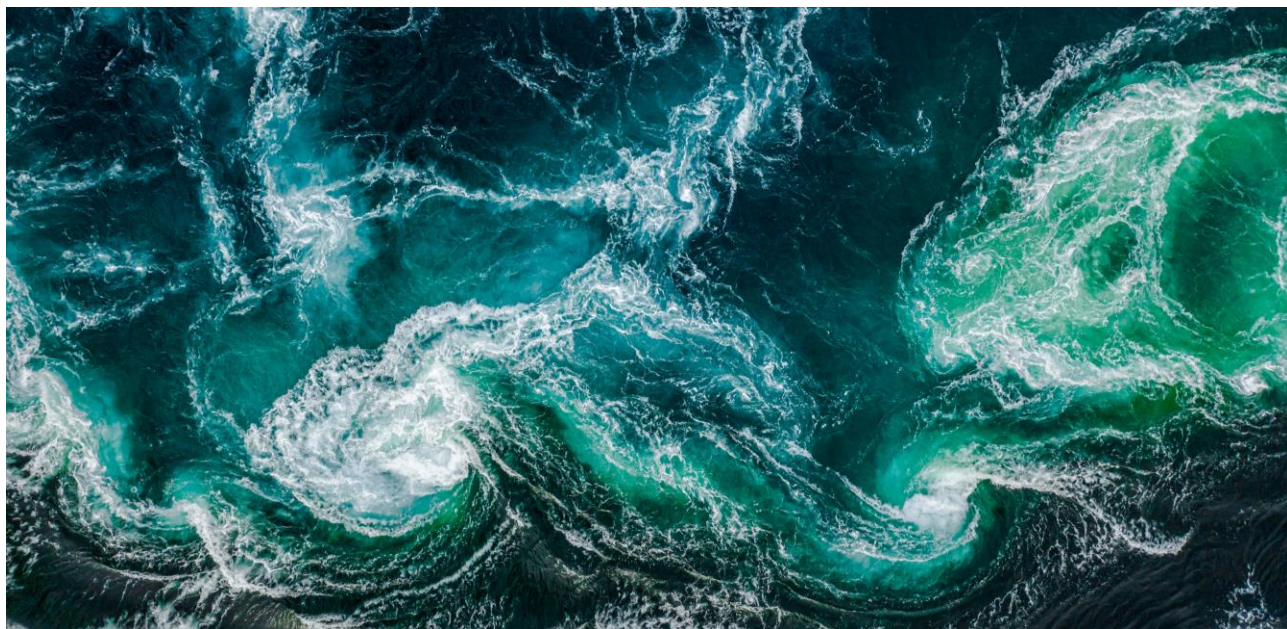
- Dragile mele, secretul este de a vă petrece viața cât mai frumos și să nu vă grăbiți să creșteți. Să vă bucurați de fiecare secundă din viața voastră!

Chiar dacă în mintea lor aveau o mie de întrebări pentru Mirald, ele se treziseră lângă crinul alb, înapoi în pădure. S-au luat în brațe fericite că au ajuns acasă și de atunci ele trăiesc împreună în armonie și se bucură de fiecare moment al vieții lor.

Karina Anton, clasa a V-a

Marea cea blestemată

Odată era o fată pe nume Carmen care locuia cu familia ei formată din părinți și bunică, într-un orașel.

Deși, în prezent toată lumea știe că legendele din acel oraș erau false, bunica lui Carmen, Mimi, credea într-o legendă ridicolă, legenda mării blestemate. Acel oraș avea multe ieșiri la mare, și cea mai populară plajă era Marea Taurului, care era cunoscută în vechime ca marea blestemată, deoarece erau niște valuri foarte mari, care în prezent îi atrag pe turiști.

Era o zi plictisitoare din vacanța de vară. Carmen n-avea nimic de făcut așa că se gândea c-ar fi o idee bună să meargă la Marea Taurului deoarece era cea mai apropiată plajă de casa ei. Și-a luat bicicleta și a pedalat până când a ajuns la destinație.

În timp ce-și parca bicicleta, observă ce aglomerată era plaja, se gândi că ar fi o idee bună să meargă cu barca până departe. Închiriasse o bărcuță de doi și vâsli mult. Vâsli atât de mult încât nu mai erau valuri. Vâsli atât de mult încât marea devenea tot mai închisă la culoare. Vâsli atât de mult încât nu mai era apă. Apa se

oprea brusc, cu câțiva centimetri depărtare de o formă. Era doar o construcție mare cu simboluri ciudate. Avea formă de pătrat și culoarea unui gri-albăstrui. Curând, se întuneca și începu să plouă. Lui Carmen îi se făcu un pic frică. Oare bunica ei avea dreptate? Plaja asta chiar era blestemată? În timp ce se frământa, observă o lumină stranie. De fiecare dată când apa atingea forma, o lumină verde pâlpâia alături de simbolurile stranii și de fiecare dată când lumina pâlpâia, marea devenea turcoaz. Acum știa de ce când ploua, valurile mării deveneau un pic turcoaz. Fără a sta pe gânduri, a turnat apa mării pe formă. Înapoi acasă, bunica ei observă un bilețel lăsat de Carmen pe care scria că a plecat spre Marea Taurului așa că Mimi s-a speriat. După ce Carmen a turnat destulă apă, ea își dădu seama că era un portal. O forță a atras-o pe Carmen înăuntru făcând-o să dispară din această dimensiune. Ea a văzut acolo lucruri neimaginabile, greu de descris. Se gândi că doar dintr-o vizită la plajă s-au întâmplat toate astea. Speriată, își aminti cum a intrat. Ieși prin portal și era înapoi în dimensiunea a treia, adică dimensiunea a noastră. Vâsli înapoi și la mal era Mimi cam dezamăgită.

Îi povesti lui Carmen că acel portal te ducea în dimensiunea a patra, care era complet diferită de cea a noastră. Atunci Carmen a înțeles că oamenilor nu le era frică de valuri, ci de ce era după ele. Dar întrebarea rămâne: Ce a văzut Carmen acolo?

Anastasia Cristian, clasa a V-a

Marea cea îndepărtată

În orașul Timberlake, era o fetiță pe nume Ana. Ea și familia ei locuiau într-un sat pe malul mării. Erau o familie destul de săracă, dar erau buni gospodari. Își creșteau propriile fructe și legume și aveau și câteva găini, astfel încât să-și asigure traiul zilnic.

Tatăl Anei era pescar și petrecea foarte mult timp pe mare. Pentru că îi plăcea foarte mult marea, a decis să-și ia familia în fiecare weekend și să se plimbe împreună cu barca pe mare să le arate și lor ceea ce făcea el zilnic și cât de frumoasă și albastră era marea.

Mama Anei era gospodină, se ocupa de casă toată ziua. Îi mai plăcea să aibă grijă de livadă și grădină, dar și să îi facă fetiței ei haine. Ana nu avea frați sau surori, dar avea un verișor de vârsta ei pe care îl iubea atât de mult încât îl considera drept frate.

De ziua ei, a primit primul ei animal de companie, o pisică pe nume „Luceafăr”. Acest nume uimitor a fost pus de ea, asemănându-l pe motan cu cerul înstelat. Ochii lui albaștri erau la fel de strălucitori ca stelele de pe cer, iar blana lui neagră era precum cerul nopții.

Seara înainte de culcare, mama îi citea câte o legendă sau poveste cu aventuri pe mare. Ana asculta fascinată povestirile despre locurile misterioase și

aventurile incredibile care se petreceau pe acele meleaguri îndepărtate. Își imagina cum ar arăta valurile înălțate, păsările exotice și plantele ciudate pe care le-ar putea găsi acolo.

Într-o sâmbătă însorită, familia Anei s-a pregătit din nou să plece în călătoria lor pe mare. Tatăl a pregătit barca, mama a făcut provizii pentru drum, iar Ana și Luceafăr s-au bucurat de soarele care strălucea pe cer. Cu toții și-au luat locurile în barcă și au pornit la drum, urmărind albastrul infinit al mării.

Pe măsură ce se îndepărtau de țărm, Ana simțea că inima îi bate tot mai tare de nerăbdare. Își imagina că sunt pe cale să pătrundă în lumea minunată a aventurilor, locuri despre care auzise atâtea povești.

După câteva ore de navigație, au ajuns într-un loc îndepărtat, unde apa era atât de limpede încât puteau vedea fundul mării. Ana și-a lăsat ochii să se plimbe pe valurile albastre, iar Luceafărul stătea lângă ea, privind la fel de uimit în jur.

În acea zi, Ana a simțit că aventura ei începea cu adevărat. În scurt timp, tatăl ancora barca lângă o plajă frumoasă. În timp ce se jucau pe plajă, au descoperit scoici strălucitoare și corali colorați. Au zburdat pe nisipul fin și s-au plimbat prin pădurea de palmieri care se întindea de-a lungul malului.

Și-a promis că va reveni în acele locuri magice cât de curând și că va descoperi toate secretele ascunse ale „Mării celei îndepărtate” din povești. Cu inima plină de bucurie și cu Luceafărul alături, Ana și familia ei s-au întors acasă, cu amintiri minunate și cu planuri pentru noi aventuri pe marea cea mare și misterioasă.

Aylin Osman, clasa a V-a

Călătoria educației

Călătoria înspre marea cea îndepărtată a cunoașterii nu este una ușoară, cu toate acestea toată lumea a parcurs această călătorie minunată înspre succes.

Luca, un băiat de 11 ani, tocmai a terminat clasa a IV-a. E pe cale să înceapă școala gimnazială. Și el, ca mulți alții, e în această călătorie. Dar e încă mic.

Primul lucru pe care îl observă este că orele încep mai devreme ca de obicei. Apoi, vede că orele sunt cu profesori diferiți. Iar, în final, vede că doamna Monica (învățătoarea lui din a IV-a) nu a făcut nicio oră cu el și cu colegii lui. Și că tot vine vorba de colegi, unde e Ionel? Ionel era bunul prieten al lui Luca, ei făceau totul împreună. Se jucau fotbal, povesteau și chiar făceau temele împreună.

Luca ajunge acasă, părinții îl salută:

-Bună, Luca, cum a fost prima zi de școală?

-Foarte amețitoare!

-Ce te-a supărat?

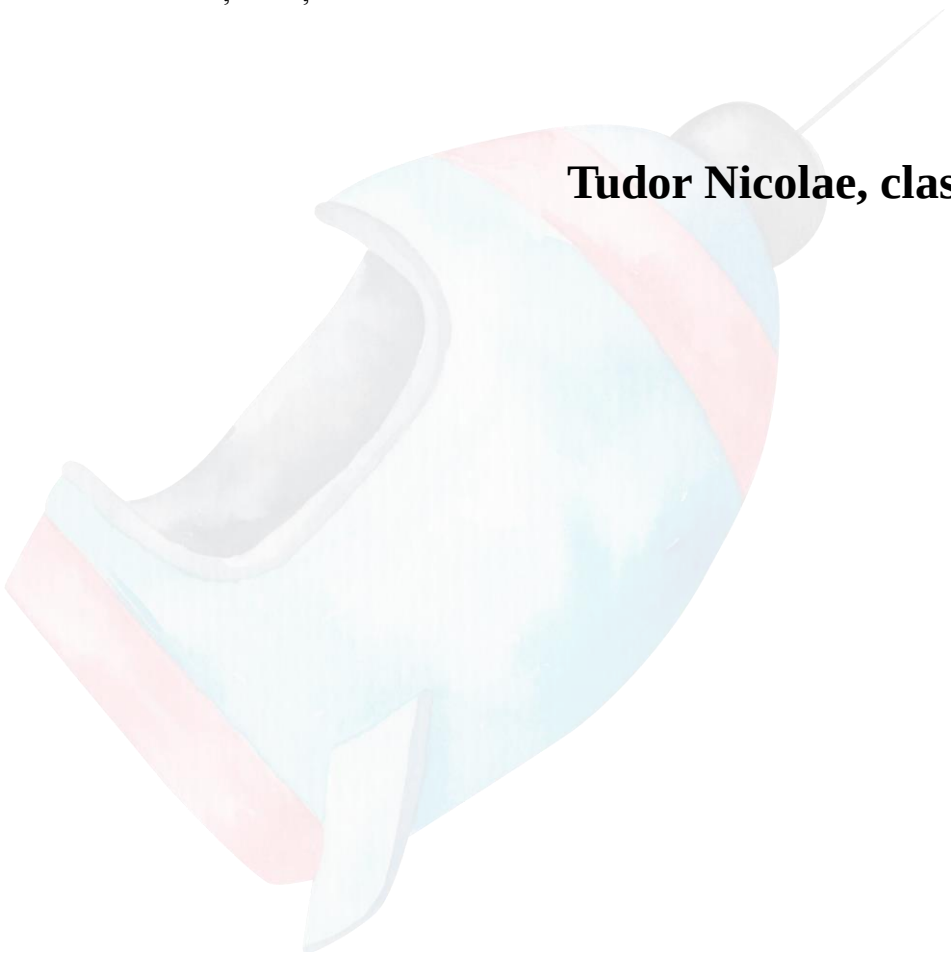

-M-am trezit mai devreme, Ionel lipsește și nu am văzut-o pe doamna Monica azi!

-Putem rezolva asta! Pe doamna Monica o poți vedea prin școală pe hol, putem merge la Ionel în vizită când ne permite timpul și te vom ajuta noi cu trezitul matinal!

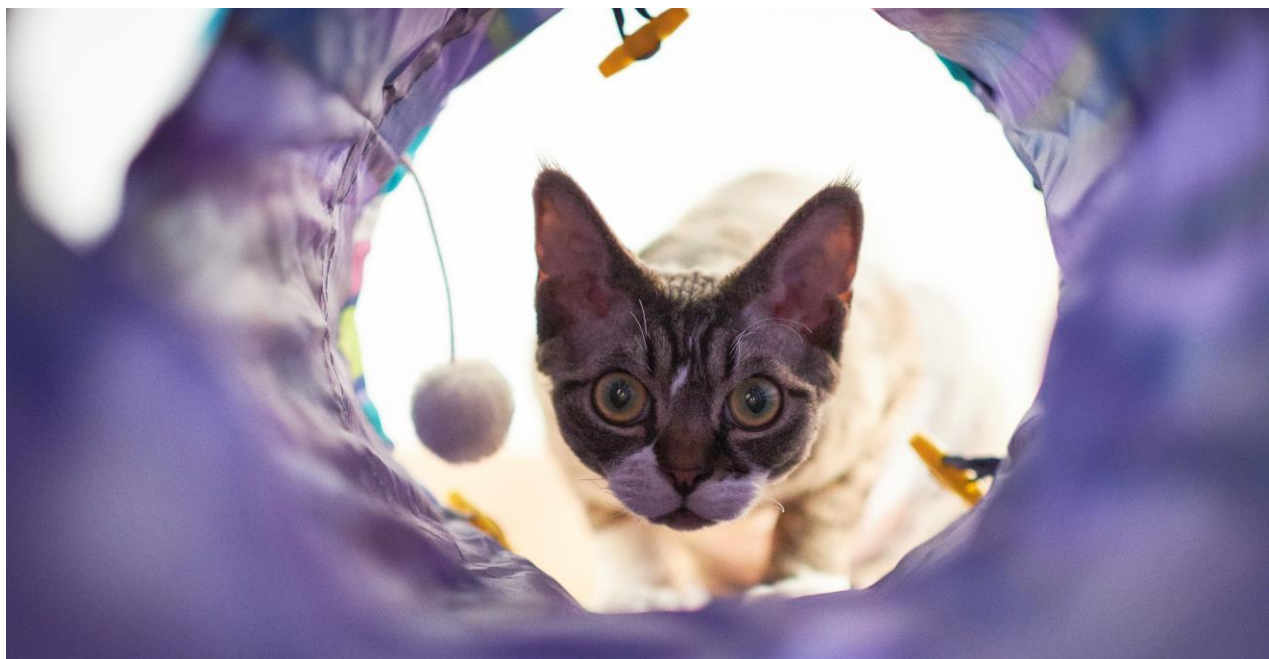
În următoarea zi, Luca se trezește odihnit și pregătit să își continue călătoria prin marea cea îndepărtată a cunoașterii lucrurilor despre lume și oameni, pe care o va traversa în anii frumoși de școală.

Tudor Nicolae, clasa a V-a

Pisicile spațiale

Cândva, peste mult timp, oamenii vor fi înlocuiți de pisici. Pisici președinți, pisici medici și pisici astronauți. Nemaifiind oameni în lume, mințile pisicilor cu mult și erau la nivelul oamenilor. Cam prin anul 2313 au început să fie interesate de spațiu și așa a venit șansa lui Felix.

Felix era o pisică normală care tocmai absolvise facultatea de științe din Sydney. El era interesat de spațiu și când a văzut un poster despre un echipaj spațial a luat decizia de a se înscrie. A trecut prin niște teste: de agilitate, de inteligență, de ținere a respirației(da, pisicile învățaseră să facă asta) și altele. A trecut cu brio de toate, iar după 2 luni a primit rezultatele. Se calificase! Acum făcea parte dintr-o echipă de 5 pisici care urmau să plece într-o navetă spațială în miauembrie (noiembrie) pe Lună. Fiind anul 2313, Sistemul Solar se mărise, deci și distanța dintre planete se mărise. Călătoria urma să dureze o lună în loc de trei zile cum a fost în cazul nostru.

Peste câteva luni...

Fiind în sfârșit miauembrie, naveta era gata de plecare. Au pus în ea ultimele lucruri și au lansat-o. La plecare, Felix era speriat deoarece urma să fie printre primele pisici care ajungeau în spațiu de la era oamenilor. Ca să nu stea o lună întreagă treze, pisicile dormeau fiind supravegheate doar de un singur membru al echipajului. După o lună, au ajuns în sfârșit.

Și-au pus costumele spațiale, au tras aer în piept și au ieșit din navă. Pentru Felix, Luna părea foarte goală, deoarece pe pamânt populația de pisici era de 40 de bilioane. Au coborât pe ea, s-au obișnuit cu gravitația și au început treaba. Planul era să facă un oraș pe Lună deoarece Pământul devenea neîncăpător. Cum începeau ei construcțiile, o creatură a apărut și a furat tot echipamentul și în schimbul lui, el cerea un sacrificiu animal. Felix se oferă să fie sacrificat și celelalte pisici au construit orașul pe Lună și nu l-au uitat niciodată. Glumeam, asta se întâmpla doar în mintea lui Felix. Aveau un costum de pisică pe care l-au umplut cu pietre și i l-au dat monstrului. El l-a luat și le-a dat echipamentele înapoi. Au construit orașul și un lift între lună și planetă care mergea cu viteza luminii.

Eric Stoicescu, clasa a-VI-a

Tom și marea îndepărtată

A fost odată un căutător de povești uitate pe nume Tom. În căutările sale, Tom a auzit de un vapor care s-a aventurat în Marea Neîntoarcerii. Se spunea că vaporul transporta multe povești interesante. Tom știa că nimeni nu era atât de naiv să se aventureze acolo, așa că a luat cea mai proastă decizie. A plecat chiar el pe urmele navei.

Tom crescuse pe lângă un port și era un marinar iscusit. El și-a luat barca lui norocoasă și a plecat. Trei zile și trei nopți i-a luat lui Tom să ajungă la Marea Neîntoarcerii. Aceasta era tot timpul învăluită într-o ceață groasă, iar cei ce ajungeau acolo, nu știau niciodată ce îi așteaptă.

Vântul în Marea Neîntoarcerii era puternic, așa că Tom a folosit doar una dintre vele. A navigat așa șase ore pînă când, dintr-odată, a auzit un sunet de care chiar și cei mai curajoși marinari se tem: un urlet al vântului l-a făcut să înlemnească... și un vârtej gigantic a apărut în fața lui. A încercat să cârmească, să se îndepărteze de el, dar fără folos. Înghițit de vârtej, Tom își pierde cunoștința și

se trezi după o vreme pe o insulă, cu tot cu barcă. „Cineva m-a salvat”, se gândi.

Explorând țărmul, a găsit un cufăr cu... povești, desigur. Tom a luat cu el poveștile și a plecat de pe insulă.

Merse ce merse cu barca însă iarăși întâlni acel vârtej mare. De data aceasta, reuși să nu se apropie de el, se întoarse la insulă, ancoră barca la țărm și adormi pe puntea ei.

Dimineața, se trezi în gând cu cea mai năstrușnică idee: dacă va intra în vârtej, va ajunge acasă. Așa și făcu: intră în vârtej. Tom iarăși se zbatu fără sens și își pierdu cunoștința. După un timp, se trezi tot pe barcă, cu tot cu cufăr, dar realizează că ceva, o forță necunoscută, îl împiedică să ajungă la port. Deschise cufărul și citi un mesaj care era pentru el: „Dacă cufărul ajunge la cine nu trebuie, omul care l-a găsit piere”.

„Nu vreau să mor” s-a gândit Tom, „Știu, cufărul și poveștile o să le păstrez eu și nu o să le dau nimănui”. Și a trăit până la adânci bătrâneți, doar el cu poveștile lui.

Poate, nimeni nu știe.

Sebastian Barbu, clasa a V-a

Surpriza din pădure

Într-o zi de vară, doi prieteni foarte buni se plimbau prin pădure. Pădurea îi adăpostea de arșița verii. Mergeau pe cărări și admirau frumusețea copacilor care aveau coroana bogată și verde. Cei mai înalți erau brazii care păreau că ating norii. Vântul cald al verii adia printre frunzele care foșneau ca un cântec.

Dintr-odată, copiii au auzit un zgomot care venea din tufișuri. Ei s-au speriat inițial și s-au gândit să fugă, dar deodată au auzit și un muget. S-au dus temători să vadă ce este. Când colo, ce să vadă: un pui mic de căprioară care își prinsese o lăbuță în capcana pusă de pădurari pentru porcii mistreți. Copiii au reușit să îi scoată piciorul din capcana însă rana îi sângera. Unul dintre băieți, Andrei, și-a

scos o batistă și a legat piciorul rănit al căprioarei. Copiii și-au dat seama că au nevoie de veterinar, au luat-o în brațe și au pornit spre locul unde se aflau părinții.

Cu toții au alergat spre primul oraș unde căprioara a fost îngrijită și lăbuța i-a fost pansată de veterinar.

Băieții au dus-o înapoi în pădure și i-au dat drumul în zona în care au găsit-o. Căprioara le-a mulțumit cu o privire blândă și recunoscătoare.

Fericiți de fapta bună, cei doi prieteni s-au oprit să admire apusul. Soarele care apunea era de un roșu aprins și se ascundea după copacii înalți. Sub lumina apusului, frunzele păreau de culori diferite și sclipitoare.

Băieții au pornit spre casă mulțumiți de fapta bună și de ziua petrecută în natură.

Bădoi Ilinca, clasa a VI-a

Domesticirea lui Miorlău

E-o pisică maidaneză,
Fix pe strada mea pustie.
Tot ce simt față de ea,
Nu pot scrie pe hârtie.

Că mi-e milă,
Că mi-e drag,
Poate stă la mine-n prag
Și așteaptă.

Să-i deschid?
Să-i dau mâncare?
Simt că inima mă doare.
Ce să fac?

Deschid ușa,
Face miau,
Tata-mi spune
Să o iau.

O primesc,
Îi fac o baie.
Ea crede
Că este ploaie!

Toată ziua face miau,
Și-i zic:
Deci, știi ceva?
Tu ești Miorlău!

Tudor Nicolae, clasa a V-a

Trecerea timpului

Trecerea timpului, știi bine,
e tot ce faci și ce gândești...
Dacă zidești... îți va fi bine,
dacă distrugi... te năruiești...
În suflet construiești puterea
căci mintea ta, având știință,
 îți va îndestula averea
să-nfăptuiești ce-i cu putință...
Sunt clipe, ce vor sta povară,
 să te trântască uneori
pe drumul tău de primăvară...
Vei reuși să te streкори,
să le învingi, apoi să piară...
căci Temelia este totul...

Cei răi vor spune:
„Te coboară! ”

Cei buni vor spune:
 „Îți știi locul!”
Ia seama bine, timpul trece
 și vine... apoi rămâne-n
 urmă...
căci dacă vrei, îl poți întrece
de nu te prinzi cumva de-o
 turmă...
Iar de înveți să fii atent
în tot ce faci și ce gândești
 Și nu rămâi indiferent,
Vei reuși tot ce dorești.
Nu te sfădi cu ce nu-ți place...
întoarce-ți fața spre ce-i bine.
Poți construi cu mâini dibace

și împlinește-ți pentru mâine...
Păstrează-n sufletul tău pace.
Tu nu ai chip pentru ruine
când sufletul și mintea ta
sunt prea bogate și prea pline
de tot ce ai putea crea.
Să mergi pe drumul tău cu bine!
Te du pe drumul tău spre bine
și lasă visul călător,
să se îplinească pentru tine
și umblă în viață doritor,
să te-mplinești... să ajuți destine...
Așa vei fi încrezător
în vremea ta prin care umbli
și-n vremea celorlalți cu dor...
împrăștiind toți norii sumbri...
trecând... prezent... și viitor...

Trecerea timpului, știi bine,
e tot ce faci și ce gândești...
Dacă zidești îți va fi bine,
dacă distrugi te năruiești...
În suflet construiești puterea
căci mintea ta, având știință,
îți va îndestula averea...
să înfăptuiești ce-i cu putință...
Vei aduna din toate cele...
schimbând în bine ce e rău...
Iar toate clipele acelea...
din Tolba sufletului tău,
vor prinde către stele calea,
se vor întoarce-n viața ta
și împletind cu neuitarea,
destinul tău va triumfa.

Prof. Lucia Matei

CREATIVE SEB

II. Recenzii

O mie nouă sute optzeci și patru

Este cea mai de succes carte a scriitorului britanic George Orwell. Publicată în 1949, la începutul Războiului Rece, Orwell relatează un viitor postatomic alternativ, în care libertatea și gândirea sunt abolite total.

Protagonistul Winston Smith trăiește o viață obișnuită în Oceania, ca membru al partidului unic Soceng. Viața lui nu este cu nimic diferită, în afară de a merge la muncă și de a sta în fața

telecranului. Însă cu cât trece mai mult timpul, el va începe să-și pună întrebări cu privire la trecut și la prezentul distopic, unde orice formă de gândire liberă a fost abolită, fiind pedepsită aspru de Poliția Gândirii.

Mai târziu, descoperă un membru al unei societăți secrete, ce îi dăruiește cartea scrisă de liderul Frăției, Goldstein. În timp ce o citește, el află adevărul cumplit despre lumea, care a fost împărțită în trei mai superstate totaliare: Oceania, Eurasia și Estasia, și totodată, află istoria implementării comunismului în Marea Britanie și transformarea sa în marele superstat, Oceania.

Consider această carte ca pe o lecție despre efectele negative ale regimului totalitar, ce manipulează adevărul și minciuna în favoarea regimului, și totodată, un mesaj anticomunist.

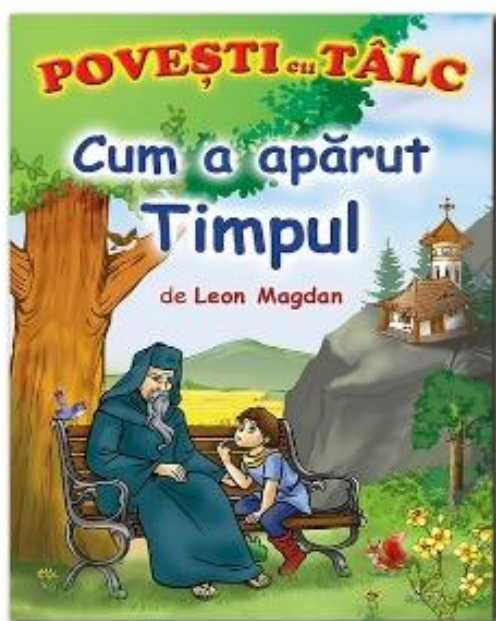
Matei Perișoară, clasa a VIII-a

Cum a apărut Timpul

adaptare după Leon Magdan

„A fost odată...tare demult, pe vremea când oamenii știau să vorbească, dar nu știau să se certe”, o țară minunată condusă, cu dragoste și credință, de un rege împreună cu sfetnicii lui. Doar că oamenii din aceea țară se temeau de ce va fi în viitor pentru că fiul regelui era neascultător și făcea doar năzbâtii.

Cu inimă amară, regele se ruga zilnic la Bunul Dumnezeu, sperând într-o minune, pentru că el nu reușise să schimbe comportamentul copilului său. Un călugăr bătrân a auzit de necazul acestuia și s-a gândit să îl ajute. Ajuns la palat, călugărul s-a așezat pe o bancă din grădină. Feciorul regelui s-a apropiat și a ascultat captivat Povestea Timpului, spusă cu blândețe de călugăr. Așa am aflat și eu de ce a lăsat

Dumnezeu să se scurgă timpul, o poveste cu tâlc și folos pentru micul neastâmpărat și nu numai...

Se pare că la începutul lumii nu exista Timp: copiii rămâneau mereu copii, bătrânii erau mereu bătrâni, „nimeni nu se năștea și nimeni nu murea”. Dumnezeu află de la Sfântul Petru că în lumea frumoasă, pe care El a creat-o, cei mai nefericiți oameni sunt părinții cu copii care se poartă urât și sunt nerecunoscători. La rugămintea Sfântului Petru, Dumnezeu hotărăște că e nevoie

să schimbe situația în lume și să pornească...Timpul. Pentru ca, atunci când vor crește, acei copii care fac răutăți, să înțeleagă cum este să fii părinte. În acest fel, Timpul va răsplăti „pe cele bune cu bine și pe cele rele după dreptate”.

Ascultând Povestea Timpului, fiul regelui înțelege că de el depinde ca viața tatălui său să fie mai grea sau mai frumoasă. El își dorește ca, atunci când va crește, să fie bucuros și mulțumit de copiii lui. Pentru prima dată acest copil se roagă Tatălui Ceresc să îl ajute să devină „cuminte, harnic și ascultător”.

*După această întâlnire cu călugărul, spre uimirea poporului din acea țară, feciorul regelui își schimbă total comportamentul, devenind mândria familiei lui și a întregii țări. Iar la moartea tatălui său, fiul devenit rege își conduce cu **vrednicie țara**. Ca răsplată din partea lui Dumnezeu, acestui rege minunat îi sunt dăruiați copii frumoși la suflet, alături de care îmbătrânește liniștit.*

După ce am aflat această poveste mi-e clar că lucrurile nu puteau rămâne ca la începuturile lumii și că **Timpul chiar le rezolvă pe toate, spre binele și folosul oamenilor din toată lumea.**

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa...cum am citit-o eu din cărțulica minunatului povestitor Leon Magdan.

Cu copilarie în suflet,

Elena Nițu, psiholog

Tatăl celuilalt copil – -Parinoush Saniee

Autoare a bestsellerului *Cel care mă așteaptă*, tradus în 26 de limbi, Parinoush Saniee este o cunoscută scriitoare iraniană, născută în Teheran în anul 1949.

Tatăl celuilalt copil este o carte care impresionează prin frumusețea stilului și prin profunzimea temelor alese. Romanul este unul circular și surprinde dinamica unei familii iraniene văzută prin ochii lui Shahab, un copil de 4 ani. Copilul de mijloc al familiei este captiv între imaginea fratelui mai mare perfect, Arash, elev eminent și mândria tatălui, și sora mai mică, drăgălașă și vorbăreață, asupra căreia se concentrează întreaga atenție a familiei. Neștiind să își exprime frustrările, Shahab refuză să vorbească și este ironizat frecvent de membrii familiei, primind eticheta de „prostănac”, etichetă care îl exclude adesea de la evenimentele familiale. Aflat la un alt consult medical care le confirmă părinților că Shahab este redus mintal, băiatul fuge și ajunge pentru o scurtă vreme la o familie în care soțul și soția au o relație sănătoasă și care îl tratează cu respect și îi arată afecțiune. I se oferă astfel o nouă perspectivă asupra ceea ce înseamnă familia. În final, cu ajutorul bunicii materne, Shahab începe să vorbească, iar la școală se dovedește un elev silitor, cu un talent deosebit pentru caligrafie.

Teme valoroase ale romanului *Tatăl celuiilalt copil*

1. Dinamica familiei ce are un impact uriaș asupra dezvoltării copiilor

Relațiile din familie sunt distante, fiecare membru axându-se pe datoria pe care o are de îndeplinit. Tatăl muncește din greu pentru a asigura confortul financiar al familiei și consideră că aceasta este unica sa responsabilitate, iar mama se simte neîmplinită, sacrificându-și cariera pentru a-i crește pe cei trei copii.

2. Tatăl mereu absent care își proiectează asupra copiilor propriile aspirații

Tatăl Naser este principalul vinovat de mușenia lui Shahab. Acesta își alimentează stima de sine și imaginea socială cu reușitele *celuilalt copil*, Arash. În opoziție cu fratele cel mare, Shahab este o rușine pentru imaginea sa perfectă și este adesea blamat și lăsat acasă pentru a nu îl face de rușine. Iubirea sa pentru copii condiționată de reușitele lor are consecințe și asupra fiului eminent care la maturitate suferă de o nevroză pentru care se tratează timp de 3 ani.

„Tata își relua apoi munca nesfârșită. Discuțiile din casă erau reci și nu mă îndemnau să vorbesc. Mă întrebam de ce tatăl lui Arash și familia lui nu învățaseră cuvinte frumoase și afectuoase. Dacă el ar fi vorbit așa cu mama, dacă nouă ne-ar fi spus „dragul meu” sau „sufletul meu” sau alte vorbe de alint, mama n-ar mai fi tristă și retrasă. Și poate aș fi putut vorbi și eu.”

3. Mama - o resursă inepuizabilă de dragoste necondiționată

Mama lui Shahab, Maryam, are încredere că problema fiului său este doar de natură emoțională, în realitate el fiind un copil foarte inteligent. Cu toate acestea, sentimentul ei de neîmplinire în căsnicie, precum și convingerile celorlalți

membri ai familiei o transformă într-o femeie vulnerabilă și incapabilă să își ajute real fiul.

„Mama știe să vorbească și înțelege mereu ce vrem, cum de nu pricepe ceva atât de simplu? Ea chiar nu știe că toți copiii buni, sănătoși frumoși și deștepți sunt ai taților, pe când copiii proști, urâți, bolnavi și muți sunt ai mamelor?”

4. Importanța bunicilor în viața copiilor

În vreme ce bunica paternă are un comportament voit malițios și îl respinge pe „prostănaclul” familiei, acuzându-l pe nedrept pentru tot ceea ce fac ceilalți nepoți, bunica maternă este izvorul de iubire care îi creează lui Shahab cadrul securizant de care are nevoie pentru a putea vorbi. Ca un adevărat psiholog, ea intră în jocurile lui imaginare, are răbdare, îi oferă încrederea necesară și nu pune presiune asupra lui. Tot ea este și cea care îl înscrie la școală, iar Shahab devine un elev sânguincios și talentat.

Recomand *Tatăl celuilalt copil* pentru că este un roman din care poți afla ce se află în mintea unui copil și ce este cel mai adesea în spatele unor comportamente indezirabile, cartea putând fi o resursă valoroasă pentru părinți, bunici, psihologi sau logopezi. Este o carte scrisă cu o sensibilitate și o duiosie deosebite ce invită cititorul la o reflecție asupra propriei vieți.

Prof. Andrada Nenciu

CREATIVE SEB

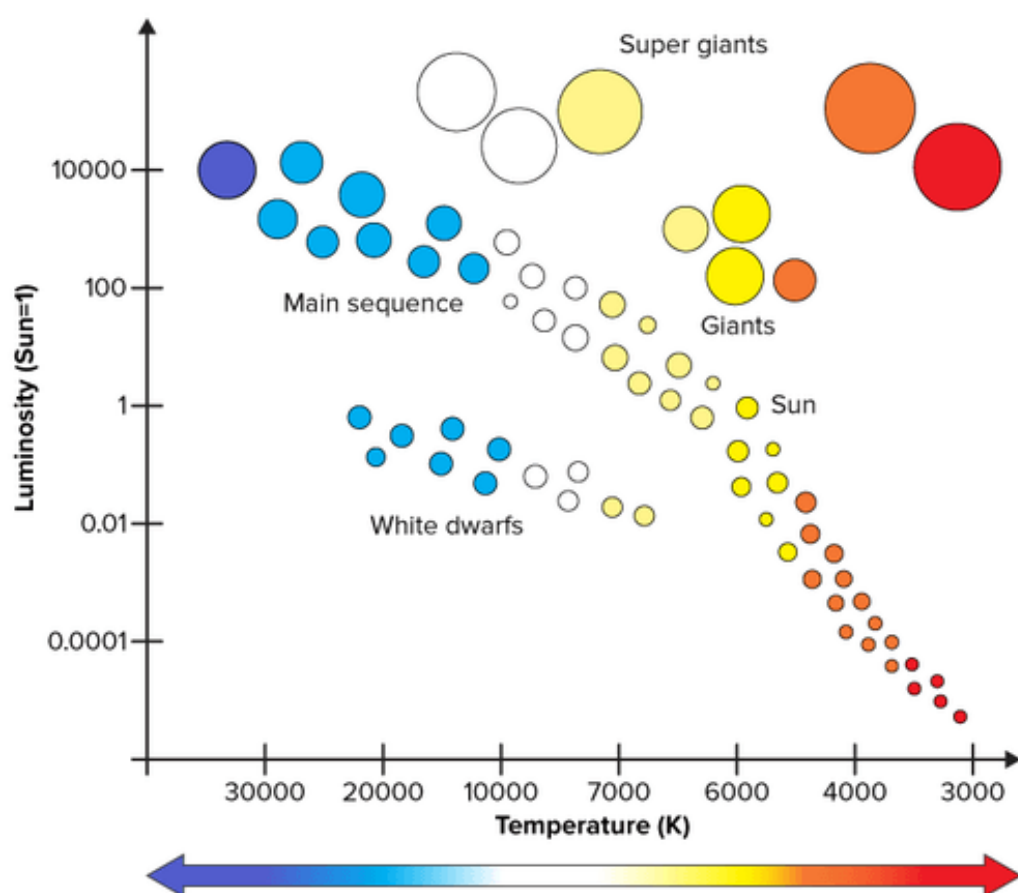
III. Documentare

Universul nostru extraordinar

Stelele

Stelele sunt unele dintre cele mai mari corpuri cerești. Exista mai multe grade de stele:

Și, chiar dacă nouă ni s-ar părea că, cu atât mai albastru, cu atât mai rece și cu atât mai roșu cu atât mai cald, la stele e exact invers.

Iar cele mai întâlnite stele sunt cele mai mici.

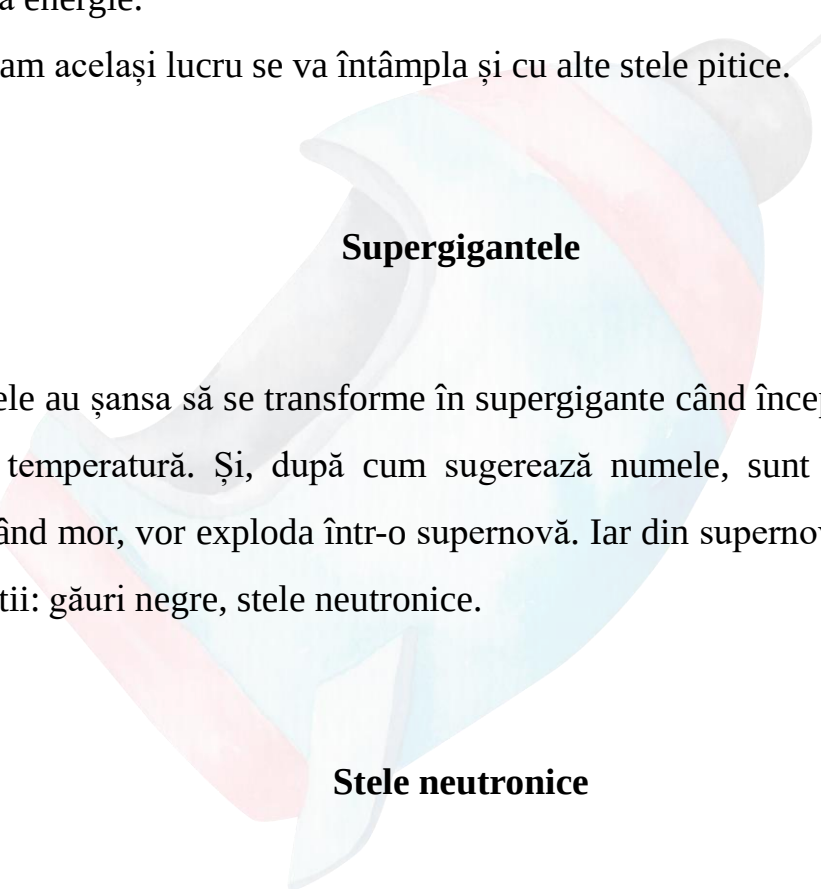

Stele pitice

După cum am zis, stelele mici alcătuiesc o mare parte din stelele existente în univers.

Iar soarele nostru este o pitică galbenă, iar piticele galbene sunt mai rar întâlnite. Soarele este la jumătatea vieții lui și peste câteva miliarde de ani va deveni o gigantă roșie și din cauza mărimii va mânca Mercur, Venus și pământ. Și după 5 miliarde de ani din acest moment va exploda. Și, din supernova ei, va apărea o pitică albă. Pitica albă la rândul ei se va înroși pe măsură ce i se răcește nucleul. Până la un moment dat când se va transforma într-o pitică neagră când va rămâne fără energie.

Și, cam același lucru se va întâmpla și cu alte stele pitice.

Supergigantele

Stelele au șansa să se transforme în supergigante când încep să își piardă din energie și temperatură. Și, după cum sugerează numele, sunt foarte, FOARTE mari. Iar când mor, vor exploda într-o supernovă. Iar din supernovă pot apărea mai multe chestii: găuri negre, stele neutronice.

Stele neutronice

Stelele neutronice au ca materie primă, neutroni. Stelele neutronice se formează atunci când stele mai masive decât Soarele nostru explodează sub formă de supernove. Atunci când aceste stele mor, ele nu mai au presiunea luminii care

împinge spre exterior pentru a contracara gravitația masivă care trage spre interior. Această forță uriașă spre interior este atât de puternică încât depășește forța de respingere care împiedică atomii să se prăbușească. Protonii și electronii sunt forțați să intre în același spațiu, devenind neutroni.

Ele sunt mici, cam de mărimea unui oraș, dar cu o densitate aproximativă cu a soarelui. Stelele neutronice au 2 tipuri: pulsare și magnetare.

Stelele pulsare se învârt foarte, FOARTE repede. Iar la fiecare rotire emit: unde radio, raze X și raze gamma.

Dar, una 1/10 stele neutronice devin unele dintre cele mai ciudate lucruri din univers: magnetare. *muzică dramatică* După cum am spus, magnetarii sunt stele neutronice, formate din supernove. Dar ceva neobișnuit se întâmplă în timpul formării lor, ridicând câmpul lor magnetic la un nivel intens. De fapt, astronomii nu știu exact ce se întâmplă pentru a le face atât de puternice. Una dintre idei este că, dacă se obține un loc perfect pentru rotația, temperatura și câmpul magnetic al unei stele neutronice, se declanșează un mecanism dinamovist (un mecanism prin care corpurile cerești care formează câmpul lor magnetic) care amplifică câmpul magnetic de o mie de ori.

Găuri negre

Găurile negre se formează din faptul că materia colapsează în ea însăși. Ai putea face o gaură neagră din orice dacă comprimi obiectul de ajuns de mult. De exemplu, ca să faci o gaură neagră dintr-o rață, ar trebui să o comprimi până la mărimea unui atom. Găurile negre au un câmp gravitațional atât de puternic încât capturează inclusiv lumina. Orice cade înăuntru este pur și simplu strivit și absorbit într-un punct cu masă infinită, dar, cu 0 volum.

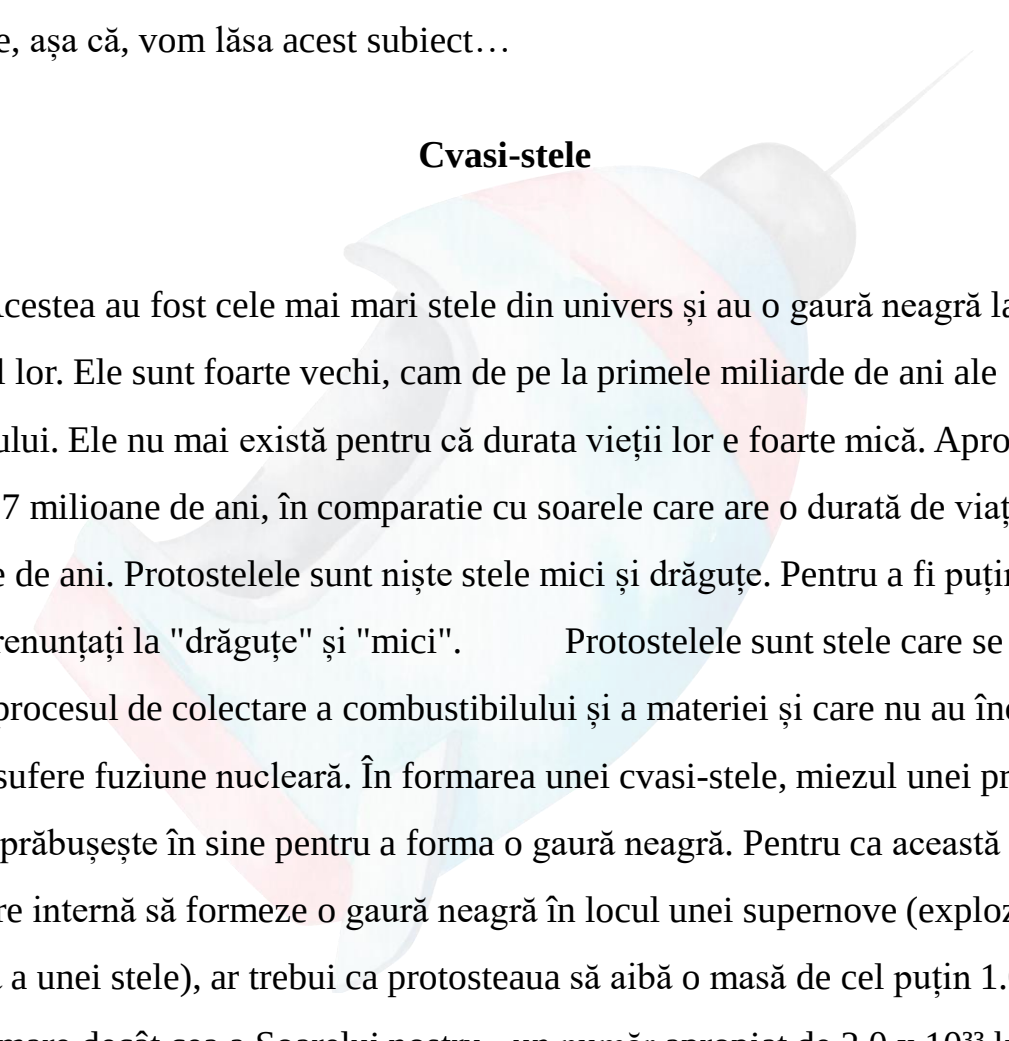

Există și găuri negre supermasive care au fost formate din nori gigantici de gaze și se presupune că astfel de găuri negre se află la centrul a majoritatea galaxiilor sau chiar a tuturor galaxiilor.

Găurile negre se micșorează foarte, FOARTE încet până când, după milioane, poate chiar miliarde de ani, dispar. Pentru că emit radiații care consumă din energia lor.

Dar, găurile negre sunt așa complicate încât încalcă orice regulă de fizică, fizică cuantică, matematică și orice lege a naturii, deeeeci... Nu putem să știm atât de multe, așa că, vom lăsa acest subiect...

Cvasi-stele

Acestea au fost cele mai mari stele din univers și au o gaură neagră la mijlocul lor. Ele sunt foarte vechi, cam de pe la primele miliarde de ani ale universului. Ele nu mai există pentru că durata vieții lor e foarte mică. Aproximativ de doar 7 milioane de ani, în comparație cu soarele care are o durată de viață de 8 miliarde de ani. Protostelele sunt niște stele mici și drăguțe. Pentru a fi puțin mai tehnic, renunțați la "drăguțe" și "mici". Protostelele sunt stele care se află încă în procesul de colectare a combustibilului și a materiei și care nu au început încă să sufere fuziune nucleară. În formarea unei cvasi-stele, miezul unei protostele mari se prăbușește în sine pentru a forma o gaură neagră. Pentru ca această colapsare internă să formeze o gaură neagră în locul unei supernove (explozia violentă a unei stele), ar trebui ca protostelea să aibă o masă de cel puțin 1.000 de ori mai mare decât cea a Soarelui nostru - un număr apropiat de $2,0 \times 10^{33}$ kg.

Grozav. Deci acum avem gaura neagră în centrul cvasi-stelei. Forța gravitațională imensă a găurii negre va începe imediat să consume materia stelară a

protostelei din jurul ei. Deși pare a fi un sistem de forță și energie unidirecțional, nu este în totalitate așa.

Intrarea materiei în gaură generează cantități masive de energie radiantă. De fapt, explozia constantă de energie din miezul stelei contracarează în mod esențial atracția gravitațională a găurii negre. Acest lucru creează o stare de echilibru în sistemul de forțe al unei cvasi-stele care îi permite să rămână o stea pentru mai mult de câteva secunde.

Dar, sunt foarte multe stele exotice și ne-ar lua o zi întreagă să le acoperim pe toate, deeci... SUBIECT NOU:

Planete

Planetele sistemului solar

Planetele din sistemul solar sunt împărțite în 2 grupe: planete interioare și planete exterioare. Planetele interioare sunt Mercur, Venus, Pământ și Marte.

Planetele interioare sunt formate din același material. Un amestec de rocă și metal. Ele sunt împărțite în straturi. Ele au fost formate circa acum 4,6 miliarde de ani. Materialele mai grele sunt concentrate spre centru, iar roca mai ușoară la suprafață. Și cam la fel sunt toate planetele telurice (cu niște excepții extreme). Mercur: câmpii netede sunt formată din scurgeri de lavă în trecutul îndepărtat; craterele cele mai strălucitoare sunt cele mai tinere.

Venus: Maat Mons este cel mai mare vulcan de pe Venus; și are o mărime asemănătoare cu pământul; are o atmosferă care capturează lumina și căldura și de asemenea e foarte toxică. Marte: ca și pământul, Marte are o scoarță formată din roci solide; culoarea roșiatică provine de la oxidul de fier din sol; are 2 sateliți

naturali și are cel mai mare munte din sistemul solar care e și un vulcan: Olympus Mons.

Planete exterioare: 4 planete gigantice domină zona exterioară a sistemului solar. Foarte diferite de planetele interioare din rocă, aceste lumi ciudate sunt globuri imense de gaz și de lichid, fără suprafață solidă și au zeci de sateliți fiecare. Jupiter: miezul din rocă al lui Jupiter este mai fierbinte decât suprafața soarelui; în interiorul lui Jupiter, presiunea imensă transformă hidrogenul în metal lichid; are 69 de sateliți naturali; atmosfera exterioară se contopește treptat într-un strat gros de hidrogen și de heliu lichid; atmosfera externă învolburată al lui Jupiter are o grosime de 1000 de kilometri și constă în principal în hidrogen gazos; Marea Pată Roșie este o furtună gigantică care poate acoperi 3 planete Pământ se desfășoară de 300 de ani. Saturn: inelele sunt formate din miliarde de fragmente scânteietoare de gheață variind în mărime între microscopice și mari cât o casă; deși pare calmă, vânturi violente tulbură atmosfera lui Saturn cu 1800 de kilometri pe oră. Uranus: în rostogolire, Uranus este atât de înclinat într-o parte încât pare să se rostogolească pe orbită în jurul Soarelui; se cunosc 13 inele în jurul planetei; el cu Neptun se mai numesc și „Giganții de Gheață”. Neptun: culoarea albastră este dată de metanul din atmosferă; pe Neptun se desfășoară furtuni puternice.

Timpul nu e infinit, deci ne oprim aici, pe data viitoare!

**De Iosif Vladimir Cristian Olaru, Luca Guerron-Arhire și
Iosif Ungureanu. Clasa a IV-a.**

Găurile negre

Astronomii estimează că în univers sunt circa **40 de miliarde de găuri negre**. Acești „monștrii” se găsesc în centrele majorității galaxiilor mari, inclusiv în galaxia noastră, Calea Lactee, și conțin cantități enorme de materie, echivalentul a zeci de miliarde de mase solare, în cazul celor mai mari.

O Gaură Neagră este o regiune în Timp-spațiu care are o putere gravitațională atât de mare încât nici particulele Soarelui nu vor putea ieși din ea, ceea ce o face imposibilă pentru scăparea oricărei ființe sau lucru intrată în Gaură Neagră.

O Gaură Neagră de masa unei mașini ar avea diametrul de 10^{-24} m adică s-ar evapora într-o nanosecundă. Mărimea originală a unei Găuri Negre este de 200 de ori mai mare decât cea a Soarelui. Un factor interesant este acela că ar trebui aproximativ 2.2 miliarde de Sori unul lângă altul pentru a fi egali cu o Gaură Neagră. Un alt factor interesant de reținut este că, cea mai mare Gaură Neagră găsită până acum se numește **TON 618**.

TON 618 se află la o distanță aproximativă de 10 miliarde ani lumină (adică cât i-ar trebui luminii să ajungă la Pământ) și este cel mai strălucitor quasar cunoscut. De fapt, este atât de strălucitor încat galaxia din jurul ei nici nu se vede.

Guerron Arhire Luca - clasa a IV- a

Ce este timpul?

În mod tradițional, timpul e văzut ca fiind măsurarea distanței dintre evenimente. El e compus din trecut, prezent și viitor. Trecutul e considerat ca fiind ceva deja întâmplat și nu poate fi schimbat.

Viitorul, în schimb, e considerat ca fiind disponibil unei multitudini de posibilități. Oamenii măsoară timpul folosind multe unități, unele bazate pe evenimente reale (rotația Pământului, în jurul Soarelui), altele sunt arbitrare. Descrierea clasică a timpului făcută de Isaac Newton din lucrarea sa „Principia” e că timpul „curge” constant, la fel pentru toți. Adică e independent de evenimentele ce au loc în cadrul său. Această descriere a timpului a fost eliminată de Einstein și teoria sa.

Ideea clasică de timp e părintitoare datorită felului în care oamenii percep „trecerea” timpului. Conștientizăm evenimentele dintr-un punct de vedere personal și presupunem ca așa e peste tot. Abordarea clasică a timpului nu explică de ce percepem timpul în acest mod și nici cum este dobândit acest efect. Celelalte teorii despre natura timpului pun în discuție „rădăcinile” acestui punct de vedere natural.

Relativitatea

Teoria Relativității aparține fizicianului Albert Einstein. La început a existat sub forma a 2 teorii: Teoria Specială a Relativității a aparut în 1905 și afirma ca viteza de “curgere” a timpului **nu este aceeași** în tot Universul – depinde de observator (adică e relativă). Unii oameni percep “curgerea” timpului altfel decât alți oameni. De exemplu, pe măsură, ce îmbătrânim procesăm mai puține informații pe secundă despre mediul înconjurător, de aceea percepem trecerea timpului ca fiind mai rapidă.

Dar teoria lui Einstein merge și mai departe. **Relativitatea timpului nu e cauzată de vârsta noastră, e cauzată de viteza mișcării prin spațiu.** Cu cât mergem mai repede prin spațiu, cu atât mai încet ne deplasăm prin timp.

Teoria relativității ne cere să vedem spațiul și timpul, nu ca entități separate, ci sub forma unui concept numit **spațiu-timp**. Timpul devine cea de-a 4 dimensiune ce se adaugă la **celelalte 3 dimensiuni ale spațiului cu care suntem obișnuiți (înălțime, lățime și lungime)**. Această reprezentare a timpului este crucială pentru înțelegerea celorlalte teorii despre natura timpului.

Timpul și determinismul

Teoria relativității nu descrie doar „curgerea” timpului, ea descrie timpul într-o manieră **aproape identică cu cea în care ne gândim la spațiu**. Relativitatea unifica spațiul și timpul. Toate punctele spațiale există simultan, dar... toate punctele din timp există simultan? Acest lucru ar sugera că **toate evenimentele din timp sunt deja „aici”** și că nu există vreun motiv pentru a alege ce se va întâmpla în viitor. Se numește determinism, deoarece evenimentele sunt predeterminate.

Relativitatea nu elimină ideea de liber arbitru, dar nici nu o susține. Timpul în lumi multiple a Teoriei Mecanicii Cuantice
Pentru a înțelege această teorie, trebuie să ne întoarcem la exemplul cuboidului. **Fiecare eveniment temporal este reprezentat de o secțiune a cuboidului**. Oamenii percep dimensiunea timpului sub forma unei succesiuni de pătrate. Asemenea cadrelor dintr-un film, acestea **crează iluzia trecerii timpului**.

Lumea din jurul nostru pare a fi făcută special pentru a susține viața. Universul are proprietăți exacte care duc la apariția vieții pe Pământ. De exemplu, la începutul Universului a existat o „bătălie” între materie și anti-materie. Particulele cu anumite proprietăți cuantice, denumite de noi „materie”, au câștigat lupta din motive inexplicabile. Mulți fizicieni sunt de părere că acest eveniment și altele asemănătoare nu sunt doar simple coincidențe.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

CREATIVE SEB

IV. Projekte Auf Deutsch

Deutsch – Quiz

1. Welche Automarke kommt nicht aus Deutschland?
a. BMW b. Chrysler c. Mercedes
2. Ein berühmter deutscher Physiker war Albert?
a. Einbein b. Einstein c. Zweistein
3. Welche der Gerichte kommt nicht aus Deutschland?
a. Bratwurst b. Popcorn c. Strudel
4. Welcher Promi kommt nicht aus Deutschland?
a. Martin Luther b. Franz Kafka c. Franz Schubert
5. Welches Erfrischungsgetränk wurde in Deutschland erfunden?
a. Fanta b. Sprite c. Coca-Cola
6. Das deutsche Wort für „Essen“ ist auch ein
a. Stadtname b. Straße c. Zug
7. Welches Land von hier ist ein Nachbar von Deutschland?
a. Danemark b. Italien c. Slowenien
8. In welcher Region Deutschlands wird am meisten Bier getrunken?

Alexandra Cazan, Miruna Cristescu, Eliza Cuciureanu,
Matei Buzoianu, Sophia Apostol

Österreich Quiz

1) Was ist die berühmteste Nachspeise, die aus Österreich kommt?

- a. Croissant b. Stollen c. Churros

2) Welche Farben hat die österreichische Fahne?

- a. rot und weiß b. blau und gelb c. schwarz, rot und gelb

3) Was Unternehmen kommt aus Österreich?

- a. Fanta b. Redbull c. Coca Cola

4) Wie viele Zimmer hat das Schloss Schönbrunn in Wien?

- a. 1202 b. 1533 c. 1441

5) Welche Automarke kommt nicht aus Österreich?

- a. Audi b. Ford c. Porsche

6) Was ist das Lieblingsgetränk der Österreicher?

- a. Kaffee b. Tee c. Bier

7) Welcher Haushaltsartikel kommt aus Österreich?

- a. Ofen b. Bügeleisen c. Nähmaschine

8) Welche Länder grenzen nicht an Österreich?

- a. Lichtenstein b. Tschechien c. Slowakei

9) Welcher See gehört zu Österreich?

- a. Plattensee b. Hallstätter See c. Bodensee

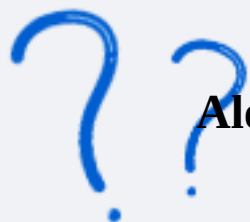
10) Welcher Komponist wurde geboren in Österreich?

- a. Chopin b. Mozart c. Bach

1. WIE VIELE EINWOHNER HAT LIECHTENSTEIN?
a. 20000 b. 37000 c. 40000
2. WELCHER MUSIKER WAR DEUTSCHER?
a. Sabine Dünser b. Beethoven c. Ellen Allien
3. WELCHE WÄHRUNG HAT DIE SCHWEIZ?
a. Euro b. US dollar c. Schweizer Franken
4. WERDEN IN DER SCHWEIZ 4 SPRACHEN GESPROCHEN?
a. Richtig b. Falsch
5. WIE GROSS IST DIE FLÄCHE LIECHTENSTEINS?
a. 100.000 km² b. 160 km² c. 10 km²
6. WELCHE ART VON ESSEN KOMMT IN DER SCHWEIZER GASTRONOMIE VOR?
a. Pizza b. Fondue c. Wurstchen
7. WELCHEN NACHBARN HAT LIECHTENSTEIN NICHT?
a. Schweiz b. Österreich c. Italien
8. WAS IST DIE HAUPTSTADT DER SCHWEIZ?
a. Bern b. Zürich c. Basel
9. WELCHES POLITISCHE SYSTEM GIBT ES IN LIECHTENSTEIN?
a. autoritär b. totalitär c. demokratisch
10. WELCHES IST DER HÖCHSTE GIPFEL IN LIECHTENSTEIN?
a. Grauspitz b. Naafkopf. c. Falknis

Alexandru Barbu, David Constantin, Ariana Ruse,

Patrick Gheorțan, clasa a VII-a

CREATIVE SEB

V. Artiștii de la SEB

Sofia Talaba, clasa a IV-a

Anastasia Cristian, clasa a V-a

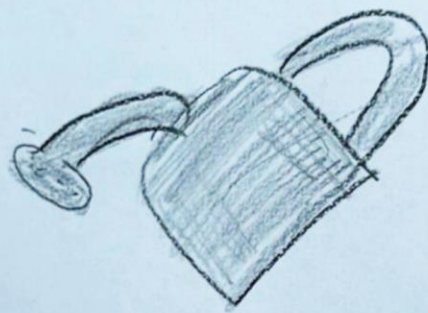

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

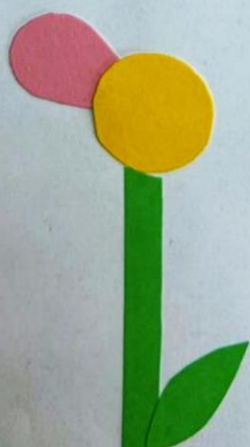
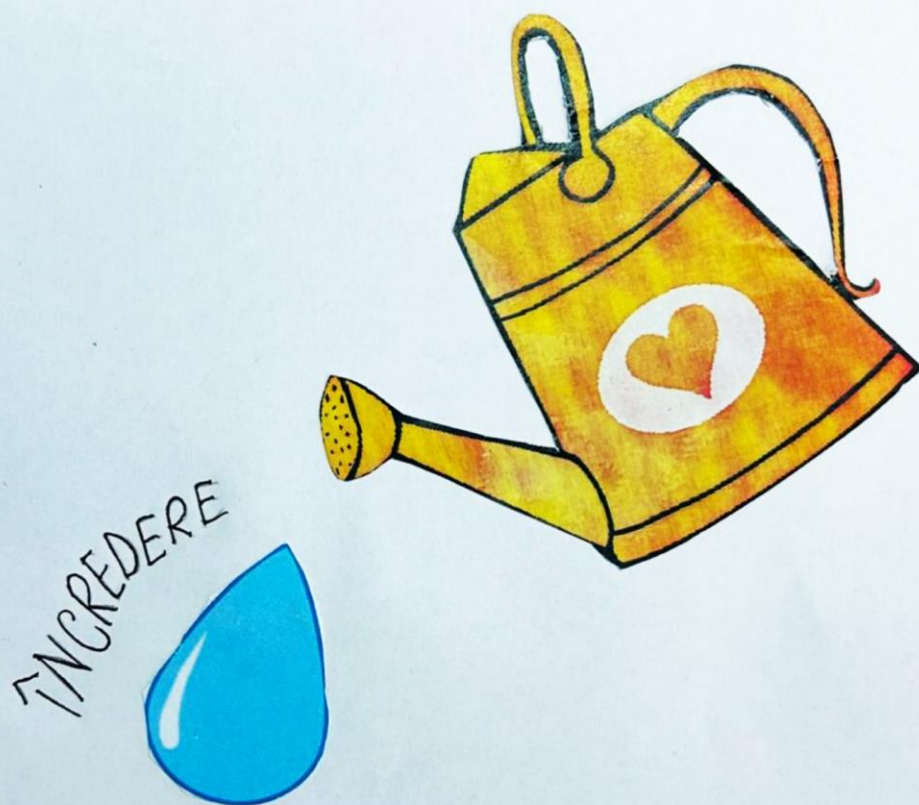

TIMPUL ÎN GRĂDINA PRIETENIEI

CLS. PREGĂTITOARE

ZIUA 1

CREȘTEM FLOAREA PRIETENIEI CU ÎNCREDERE.

ZIUA 2

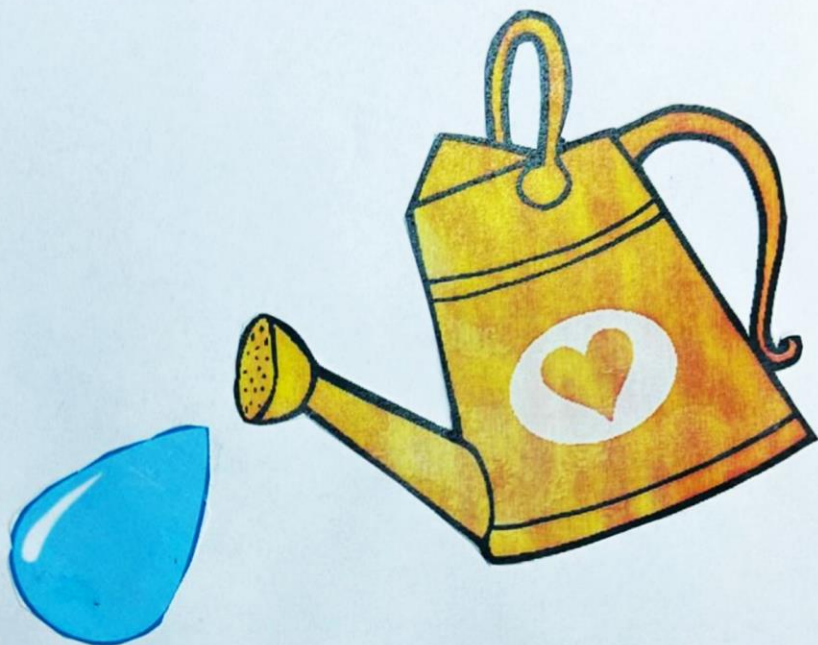

O STROPIM CU EMPATIE.

ZIUA3

GRIJĂ

O HRĂNIM CU BUCURIE.

Z IUA 6

iUBIRE

ȘI O PRESĂRĂM CU DARURI.

